

Glasiło vincencijanske družine

Vincencijeva pot

Iz življenja vincencijanske družine

12. RADIJSKI
MISIJON

RAZLIČNA SO POTA,
ISTI PA JE GOSPOD

MALGAŠI ZNAJO
PRAZNOVATI

»Vincencijanska družina – kdo smo in kje se nahajamo?«

Misijonska družba – lazaristi (CM)

Skupnost duhovnikov in bratov, ki jo je ustanovil sv. Vincencij Pavelski. Njen glavni namen je oznanjevanje evangelija in služenje ubogim.

Vizitator: **Pavle Novak**

Naslov: Maistrova 2, 1000 Ljubljana

Telefon: 01/230-24-64

E-pošta: cm.provincialat@rkc.si

Spletna stran: <http://www.lazaristi.si>

Hčere krščanske ljubezni – usmiljenke (HKL)

Skupnost sester, ki sta jo ustanovila sv. Vincencij Pavelski in sv. Ludovika de Marillac. Njihovo poslanstvo je služenje najbolj potrebnim in ubogim.

Vizitatorica: **s. Francka Saje**

Naslov skupnosti: Pod bregom 22, 1231 Ljubljana – Črnuče

Telefon: 01/562-90-10

E-pošta: hkl.provincialat@rkc.si

Spletna stran: www.usmiljenke.si

Marijine sestre čudodelne svetinje (MS)

Skupnost je nastala na slovenskih tleh in jo je ustanovila s. Leopoldina Brandis. Njihovo prvo poslanstvo je skrb in pomoč bolnikom.

Vrhovna predstojnica: **s. M. Irma Makše**

Naslov: Hrenova 10, 1000 Ljubljana

Telefon: 01/422-46-50

E-pošta: ms.vrhovno.vodstvo@rkc.si

Spletna stran: <http://marijine-sestre.rkc.si>

Društvo prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote (VZD)

Mednarodna laiška katoliška organizacija, ki jo je ustanovil blaženi Friderik Ozanam. Njeno poslanstvo je živeti ljubezen do ljudi, ki so na robu družbe.

Kontaktna oseba: **Simona Stegne**

Naslov: Plečnikov podhod 1, 1000 Ljubljana

Telefon: 040/753-425

E-pošta: info@drustvo-vzd.si

Spletna stran: www.brezdomec.si

Marijanska vincencijanska mladina (MVM)

Mednarodno laiško združenje mladih. Namen združenja je, da bi mladi v vsakdanjem življenju uresničevali evangelij in bili pripravljeni pomagati drugim.

Kontaktna oseba: **s. Vlasta Tacer**

Naslov: Pod bregom 22, 1231 Ljubljana – Črnuče

Telefon: 031/503-011

E-pošta: mvm.slovenija@gmail.com

AMM – Otroci Brezmadežne (OB)

Laiško združenje, ki povezuje otroke in odrasle.

Namen: čiščenje Device Marije, posnemanje njenih kreposti in življenje po evangeliju.

Naslov združenja: Dom sv. Jožef, Plečnikova 29, 3000 Celje

Odgovorna oseba: **Franc Rataj CM**

Naslov: Trg 7. julija 8, 8259 Dobova

Telefon: 041/723-691

E-pošta: franc.rataj@gmail.com

Spletna stran: www.amm-brezmadezna.rkc.si

Vincencijeva družina

Laiška skupina, ki deluje po Vincencijevi karizmi sprotne spontane pomoči in služenja ubogim po zgledu usmiljenega Samarijana.

Voditeljica: **Monika Klačnja**

Naslov: Runkova 12, 1000 Ljubljana

Telefon: 01/505-10-66

POVEZANI Z VINCENCIJANSKO DRUŽINO:

Anin sklad

Ustanova, katere člani so odločeni, da bodo številčnejšim družinam stali ob strani in poskušali nositi del bremena, ki ga nosijo stariš te družin.

Predsednica ustanove: **Marija Šterbenc**

Kontaktna oseba: Alen Salihović

Naslov: Poljanska 6, p.p. 2064, 1000 Ljubljana

Telefon: 01/231-56-08

E-mail: ustanova.anin.sklad@gmail.com

Spletna stran: <http://www.anin-sklad.si>

Krščansko bratstvo bolnikov in invalidov (KBBI)

Mednarodno gibanje, ki ga je ustanovil oče Henry François. Namen gibanja je povezovanje bolnikov in invalidov v duhu gesla: »Vstani in hodí«.

Voditelj: **Tone Planinšek**

Naslov: Tabor 12, 1000 Ljubljana

Telefon: 041/384-324

E-pošta: tone.planinsek@guest.arnes.si

Spletna stran: <http://bratstvo.si>

Študentski dom Vincencij (ŠDV)

Dom, ki sprejema študente iz vse Slovenije in jim nudi prostor za bivanje, študij, duhovno rast in druženje v času študija.

Ravnatelj: **Tilen Princič CM**

Naslov: Tabor 12, 1000 Ljubljana

Telefon: 01/431-13-50

E-pošta: ravnatelj.sdv@gmail.com

Spletna stran: sdv.lazaristi.si

Uvodnik

Pavle Novak CM

Drugi prijatelji, Druga številka Vincencijeve poti izhaja v mesecu septembru. V tem mesecu praznujemo god sv. Vincencija Pavelskega, ki ima letos poseben pomen, saj obhajamo 400-letnico vincencijanske karizme. Je tudi čas, ko se začno redne dejavnosti po počitnicah. V počitniškem času se je zelo veliko dogajalo: skupne počitnice, izleti, duhovne vaje in še marsikaj. O teh poletnih dogajanjih beremo v tej številki.

Poleg tega so pred nami še drugi pomembni dogodki, ki nas bodo spodbujali, naj zavzeto in pogumno še naprej odkrivamo bogastvo naše karizme in jo razvijamo v našem življenju in okolju.

Najprej se bomo srečali v soboto, 23. septembra, na Vincencijevem dnevu v Celju pri Sv. Jožetu. Od 13. do 15. oktobra bo potekal vincencijanski simpozij v Rimu, ki ga pripravlja mednarodni odbor vincencijanske družine. Simpozij bo lepa priložnost, da se udeleženci z vsega sveta srečamo ter ob predavanjih, delavnicah in molitvi še bolj povežemo med seboj; ob tem

bomo odkrivali bogastvo in ustvarjalnost karizme po svetu. Posebno doživetje bo srečanje s papežem Frančiškom; zaradi števila udeležencev bo kar na Trgu sv. Petra.

Vsi smo vabljeni, da se trudimo delati dobro. Kot kristjani moramo prepoznati Jezusa v vsakem človeku. Kot Vincencijevi pa naj izostrimo pogled, da bi z dejavno ljubeznijo skrbeli za človeka v stiski. Jezusove besede so nam v spodbudo in opomin: »Kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili« (Mt 25,40). Zavest, da tega ne delamo le iz usmiljenja, ampak predvsem iz ljubezni do Boga in bližnjega, nam bo zagotovila notranji mir, da smo naredili, kar je bilo potrebno narediti.

Dragi bralci, želim vam prijetno branje z željo, da bi ob godu sv. Vincencija začutili še večjo vnemo in ustvarjalnost za delo, ki ga sicer že opravljamo. Pri tem delu se radi priporočajmo Devici Mariji, ki nam obljublja, da bo rada posredovala za milosti, ki jih potrebujemo. ■

- 4** Kot duhovnik sem se vedno čutil izpopolnjenega
- 8** Radijski misijon
- 20** Nova vizitatorica usmiljenk s. Francka Saje
- 24** Letovanje v Izoli
- 42** Z Marijo na pot spremenjenja
- 48** Sprejem križa je začetek odrešenja
- 48** Različna so pota, isti pa je Gospod
- 48** Malgaši znajo praznovati

Revija Vincencijeva pot
Letnik XI, številka 2

Urednika: **Zlatko Novak, Miha Lokovšek**

Odgovorni urednik: **Pavle Novak CM**

Lektoriranje: **Jurij Devetak CM**

Oblikovanje in prelom:

Uroš Čanžek, s.p. fotografiranje porok in grafično oblikovanje

Izdaja: **Študentski dom Vincencij**

Tisk: **Atelje 64 d. o. o.**

Naslov uredništva:

Vincencijeva pot
Tabor 12, 1000 Ljubljana
Telefon: **041 628 863**

Fotografija na prvi strani - iz gostovanja mladih v Kanadi.

Foto: Lea Lokovšek

Število izvodov: **1260**

Glasilno je namenjeno interni uporabi.

Če želite prejemati revijo Vincencijeva pot, pišite na naslov uredništva ali pokličite na zgoraj zapisano telefonsko številko.

Kot duhovnik sem se vedno čutil izpolnjenega, poklicanega

s. Rozalija Laznik HKL

Gospod Jože Kužnik, rojeni ste bili v letu 1944, v mašnika pa posvečeni leta 1971. Prosim, če se nam v nekaj stavkih predstavite, nam poveste kaj o svojem življenju, rojstnem kraju ter kdaj in kako vas je obsijala misel, da bi postali duhovnik – je kdo na to vplival, kdo je bil vaš vzornik?

Rojen sem bil v Celju, moje življenje pa je

potekalo v Laškem. Ko sem bil star štiri mesece, sem izgubil očeta, ki je padel na fronti. Starši so pred vojno živeli v Mariboru, ko so Nemci mobilizirali očeta, pa se je mama preselila v Laško k svojim staršem, kjer sem potem tudi jaz odraščal.

Kmalu pa sem se moral soočiti z boleznijo, ki je zaznamovala vse moje življenje. Ko sem bil star dve leti in pol, so mi na preiskavi

v Ljubljani ugotovili tuberkulozno vnetje v kolku. Dobil sem mavec – »enojne hlače« (tako so imenovali nogo, omavčano od prstov pa vse do pasu). Ta mavec sem nosil celih osem let. Vsaka dva meseca me je mama nosila v Ljubljano, kjer sem bil deležen osnovne nege in novega mavca. Po osnovni šoli sem obiskoval I. Gimnazijo v Celju, kjer sem tudi maturiral. Po maturi pa se sprva nisem

odločil za duhovništvo. Vpisal sem se na Gradbeno fakulteto. Kmalu pa sem ugotovil, da to ni za mene, zato sem »presedlal« na Teološko fakulteto.

Preden nadaljujeva, naj vas vprašam po vašem vzdevku; po Celju in tudi sicer ste znani pod vzdevkom Jojo; bi nam zaupali, kako je s tem vašim priljubljenim imenom?

Ta vzdevek sem dobil že kot otrok, ko nisem znal izgovarjati imena Jože in sem od nekdaj znan pod imenom Jojo, tako me to ime spremlja že od rosnih let.

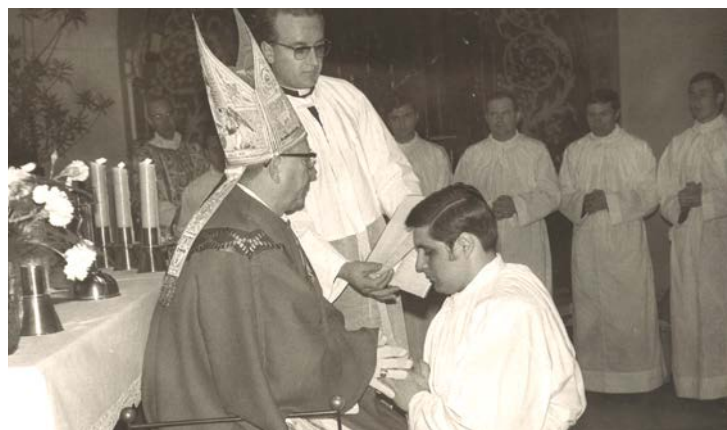
In kaj je bilo tisto glavno pri Vaši odločitvi za duhovništvo?

Najprej je name vplivalo okolje, v katerem sem živel. Družina je bila zelo verna, posebno še stari oče, ki mi je dejansko nadomeščal očeta. Doma smo redno molili rožni venec, tudi ministrant sem bil in bil tako vpet v življenje s

cerkvijo, z župniščem in dogajanjem pri bogoslužju. Tako je v meni zorela misel na bogoslovje. Zaradi tesne povezanosti s cerkvijo pa so tudi drugi nekako pričakovali tako odločitev. Spomnim se, da nas je bilo šest ali osem ministrantov. Za Laško je bilo to kar nekaj in tako sva iz te ministrantske družine izšla dva duhovnika; poleg mene je postal duhovnik tudi Jože Berginc, ki je sedaj, zaradi svoje bolezni, prav tako v Domu sv. Jožef.

... torej je odločitev za duhovniški poklic nekako zorela v Vas in dozorela po srednji šoli?

Da bi se moja odločitev izkristalizirala in ne bi bila pod vplivom okolice, sem se po maturi vpisal na Gradbeno fakulteto. Vendar to ni bilo tisto, kar sem iskal. V drugem letniku je bil odločilen dogodek; pri nekem kolokviju je bilo, sam ne vem kako, še preden smo začeli s preizkusom znanja, sem vzel svoj list, ga oddal in predavalnico zapustil... Odločitev za duhovni poklic je prišla v trenutku. Izpolnitev te odločitve pa je bil spet problem. Več časa sem v sebi zbiral pogum, da sem prestopil prag bogoslovja. Potem je šlo samo po sebi. To je bilo okolje, ki sem ga potreboval. Nato sem tri leta študiral na Teološki fakulteti v Ljubljani in tri leta

Ob mašniškem posvečenju s škofom Maksimilijanom Držečnikom.

v Mariboru. Življenje v bogoslovju je bilo zelo živahno. Veliko je bilo smeha, veliko petja, kljub resnosti študija in verskega oblikovanja. Imeli smo celo svoj ansambel: v Ljubljani so to bili »Klicarji«, v Mariboru pa »Adsum!«.

Potem je bilo posvečenje, kako se je odvijala vaša pot?

V tistem času smo bili posvečeni že po petem letniku, v šestem pa smo med vikendi pomagali na župnijah. Jaz sem bil imenovan za »nedeljskega kaplana« v stolnici, tako sem imel delo kar pri roki. Proti koncu letnika je bilo vedno bolj na tapeti vprašanje, kam bo kdo nastavljen za kaplana. Neko uro predavanj je škof Grmič izvel list z imeni župnij, ki bodo dobile kaplana. Na koncu pa reče meni: »Ti boš šel pa kar v Celje, ko noben drug noče. Narediti tako ne boš mogel nič, če ne bo šlo, te bomo naslednje leto predstavili.« Celje je bilo tedaj med bogoslovci na slabem glasu. Tako je bilo Celje moje prvo kaplansko mesto, na katerem sem ostal sedem lepih in srečnih let. V tem času – ker ni bilo pravih pripomočkov – smo sami izdelovali potrebne pripomočke: šmarnice, jaslice ipd. (da so otroci sami

Prejem sv. obhajila v župniji Celje-sv. Danijel leta 1971.

doma izrezovali, barvali, sestavljali). Kaplan Drago Svetko je imel za to roko. Imeli smo otroški zborček in mladinski zbor, ki sta pripravljala razne prireditve; otroški zbor za božičnico in materinski dan, mladinci pa za post in akademijo na čast Brezmadežni. Nepozabni ostajajo šmarčni večeri, ko se je zbiralo okrog 900 otrok (kakšnih 600 jih je vztrajalo ves mesec). Cerkev se je tresla od navdušenega

otroškega petja.

V času kaplanovanja v Celju sem prestal operacijo kolka, kar me je za nekaj mesecev izločilo iz aktivnega dela.

Kam vas je nato vodila duhovniška pot?

Po sedmih letih kaplanske službe v Celju sem postal župnik na Stranica. To so bila tudi lepa in nepozabna leta. Z ljudmi sem se dobro razumel in marsikaj smo postorili. Po mamini smrti pa me je g.

škof prestavil v mariborsko bogoslovje za spirituala (duhovnega vodjo). Po enem letu sem dobil novo zadolžitev, postal sem rektor bogoslovja – tudi za sedem let!

Po vsem tem sem postal župnik v Velenju pri sv. Mariji, vendar je bilo tam zaradi mojega zdravstvenega stanja pretežko, kljub zatrjevanju škofa, da bodo ljudje že prišli v župnišče in mi ne bo potrebno veliko hoditi po župniji, pa potem ni bilo tako.

Nato sem bil imenovan za župnika v Šentilju pri Velenju, kjer sem spet služboval sedem let. Tam je bilo moje delo zelo razgibano, saj smo imeli pet pevskih

zborov: otroški, dekliški, mladinski, redni župnijski zbor in še fantovsko skupino. Tudi pastoralno je bila župnija živa. V Šentilju sem ostal sedem let, potem pa sem se upokojil, ker preprosto nisem več zmožel vsega dela.

Vemo, da ste bili od leta 1991 do 2003 voditelj Molitvene zveze za duhovne poklice mariborske škofije. Kako gledate na današnjo situacijo duhovnih poklicev, kako se razlikuje od takrat?

Situacija je bila povsem drugačna. Ko sem bil v Mariboru rektor semenišča, mi je g. škof dal nalogo, da bi skrbel za duhovne poklice. Takrat sem res veliko

premišljeval, kako začeti s tem delom. Jasno mi je bilo, da en sam človek ne more narediti veliko. Zato sem takrat z g. Gosakom, ki je bil ravnatelj malega semenišča in še z nekaterimi drugimi, sestavil nekakšen »tim«, kjer smo se odločili, da bomo naredili nekakšno publikacijo, ki bi bila kot pomoč drugim. Pripravili smo dve ali tri serije diapozitivov, da si jih je lahko vsakdo sposodil in jih imel za katehezo o duhovnih poklicih. Odločili smo se tudi za Center za duhovne poklice; v njem smo najprej začeli s predstavitvijo bogoslovja in s približevanjem bogoslovja otrokom, predvsem fantom. V ta

Z birmanci v Šentilju.

Blagoslov in odprtje vinske poti na Šentilju, november, 1998.

namen smo enkrat na leto pripravili dan odprtih vrat, pripravili različne materiale, razposlali vabila po župnijah in tako je bila za to priložnost stolnica polna otrok. Navadno smo imeli kratko bogoslužje, škof jih je pozdravil, nagovoril, predstavil del bogoslovja, nato smo si bogoslovje tudi ogledali. Za starejše smo začeli izdajati revijo *Nova rast*, čeprav ne v takšni obliki, kot je danes. Kar pa se tiče duhovniških poklicev, je upadanje izredno močno in se sprašujem, zakaj je tako in zakaj ni več zanimanja za to lepo poslanstvo.

Škof je potem naročil, da bo potrebno začeti z zbiranjem gradiva o naših mučencih. S tem delom so začeli že pred desetimi leti, vendar je potem vse zamrlo. Tokrat je za to delo škof določil skupino treh duhovnikov, ki bi skrbeli za iskanje še živih prič ali ljudi, ki bi kaj vedeli o vojnih in povojnih krščanskih ljudeh, ki so postali žrtve sovraštva do vere. Dr. Stanislav Slatinek je pri tem sodeloval kot pravnik. Z g. Igorjem Glasenčnikom pa sva se vozila okrog po župnijah in zbirala pričevanja.

Kako danes gledate na prehojeno pot celjske

škofije?

Ko je škofija nastala, je bil za celjskega škofa imenovan dr. Anton Stres. Jasnó je, da je za to potreboval kader, ki pa ga ni bilo lahko dobiti. Takrat sem bil v Mariboru že v pokoju. Lepega dne me obišče škof Stres in mi pravi: »Čuj, ti boš pa kancler v novi celjski škofiji; to je bolj sedeče delo in bo že nekako...« In privolil sem v to. Čez kakšen mesec zopet pride in mi reče: »Čuj, Jože, nisem našel nobenega, ki bi hotel biti generalni vikar, pa sem mislil, ker si že kancler, bodi pa še generalni vikar!« Tako sem, po neki čudni logiki, postal tudi vikar. Sledilo je delo na škofiji. Ob njenem nastajanju se je škof Stres izkazal kot zelo delaven, z izdelano vizijo dela in poslanstva škofije, poln idej ipd. Načrtoval je celo ustanovitev kakšne verske šole. Dal je tudi pobudo, da smo naredili prvi pastoralni načrt za celjsko škofijo, katerega do takrat ni imela še nobena škofija v Sloveniji in tako se je začelo resno delo. Pa je potem, kot »strela z jasnega«, prišla odločitev, da je škof Stres imenovan za nadškofa v Mariboru. Ostal je še sicer v Celju, vendar je bilo delo okrnjeno. V istem letu je sledilo novo presenečenje,

nadškof Stres je bil imenovan za ljubljanskega nadškofa. S tem je bila škofija izpraznjena in iz Vatikana so me imenovali za apostolskega administratorja, ki naj vodi škofijo do imenovanja in ustoličenja novega škofa. K sreči je trajalo to obdobje le štiri mesece, ko je celjsko škofijo prevzel škof dr. Stanislav Lipovšek, ki je ohranil vse osebje škofije. Seveda se je način dela spremenil in smo se mu morali prilagoditi.

Veliko ste pisali in študirali, veljali za kronista na škofiji, vedno na razpolago kot izjemno verodostojen, zanesljiv in marljiv človek, duhovnik ...

Ko nisem bil več župnik, sem imel več časa, pa sem se poizkusil v pisanju, največ šmarnic, potem pa tudi treh knjig o naših mučencih, ker jih ljudje ne poznajo. Kot kancler pa sem stanoval v istem nadstropju, kakor je Škofijski ordinariat in tako sem bil praktično vedno dosegljiv.

Bili pa ste tudi in ste še sodnik cerkvenega sodišča. Kako poteka to delo na omenjeni ustanovi, kakšni so postopki, s čim se največ ukvarjate?

Cerkveno sodišče se v glavnem ukvarja z ugotavljanjem ničnostnih zakonov. Tudi s tem je precej

dela. Prej, ko so bile samo tri škofije, se je bilo potrebno obrniti na škofijo Maribor. Po ustanovitvi novih škofij so primere iz celjskega področja dodelili meni in tako sem imel prvi razgovor s parom. Pripravil sem zapisnik in formularje ter jih poslal v Maribor, kjer so bile sodbe.

Ob tem sem ugotavljal, da se večina parov ne zaveda, kaj je krščanski zakon v Katoliški Cerkvi, niti ne vedo, zakaj se poročajo. Zakramenta zakona ne jemljejo resno in govorijo: »Če bo šlo, bo šlo, če ne, gremo pa narazen«. Zakrament katoliškega zakona premalo poznajo, premalo je zavesti o njem, predvsem pa je med zakonci premalo potrpežljivosti.

Glede na to kaj vse počnete, na koliko področjih ste bili in ste še aktivni ... Kaj vam vsa ta vpetost v različna dogajanja daje, kako vse to zmorete v času, ko se toliko govori o izgorelosti in podobnem?

Ko si mlad, si v prvih letih kaplanovanja tudi močno zagnan, kar se mi zdi nekaj samoumevnega, saj če si se za ta poklic odločil, si imel željo, da bi tudi kaj naredil in morda je najlažje začeti z otroki. Potem pa mora biti v tebi prisotna želja, notranji vzgib, ki te

vsak dan znova žene naprej, da se moraš premakniti in iti dalje, graditi, predvsem pa moliti.

Znani ste kot dober in prepričljiv pridigar v Marijini cerkvi v Celju; lahko bi rekli, da je bila več kot deset let maša ob 9. uri v Marijini cerkvi »vaša maša«. Kako ste ob tem doživljali svoje duhovniško poslanstvo? Kaj za vas pomeni duhovni in fizični stik Božjega služabnika z verniki?

Ko sem bil na župnijah, sem imel res dober, globok stik z verniki. Na vseh župnijah, kjer sem služboval, sem bil rad in scela ter tako imel vedno stike z ljudmi. Na Stranica, kjer je bila z menoj še mama, so imeli rajne doma in sva z mamo hodila kropit pokojne ter molit rožni venec. In kjer sem bil kot župnik prisoten pri rajnem, so me navadno povabili k molitvi rožnega venca, česar sam nikoli nisem vsiljeval. Se je pa zgodilo, da me pri kakšnem rajnem niso povabili k molitvi in sem po slovesu od pokojnega čez nekaj časa enostavno odšel. Ko pa so prišli urejat za pogreb, so navadno končali pogovor: »Gospod župnik, enostavno smo Vas pozabili povabiti k molitvi ob rajnem; prosimo, pridite na

sedmino, da boste tam kaj zmolili.«

Po župnijah je bilo vedno potrebno tudi kaj popravljati, vzdrževati; tudi preko takih del se je vzpostavljala močna vez med menoj in tistimi, ki so ta dela v župniji opravljali.

Glede na zdravje se je vaše poslanstvo čez noč spremenilo. Iz aktivnega soustvarjalca duhovnega in tudi ostalega utripa življenja na škofiji ste prišli v varstvo Doma sv. Jožef Celje. Kako tukaj doživljate svojo poklicanost, kako vas nagovarja okolje in pogled na škofijo iz bolniške postelje?

Še vedno se čutim član kolektiva škofije Celje in vneto spremljam dogajanje na škofiji; vse to z upanjem, da se bom na škofijo lahko tudi vrnil in še kaj dobrega zanjo naredil. Sicer pa mi življenje tukaj na hribu sv. Jožefa lepo poteka.

Prihodnje leto bo celjski škof dr. Stanislav Lipovšek dopolnil 75 let in bo moral papežu ponuditi svojo odpoved škofiji. Če jo bo papež sprejel, bo svojo službo odložil, sicer pa mu jo lahko za leto ali dve podaljša. Prav gotovo bodo potrebne nekatere spremembe, saj imamo že sedaj eno tretjino naših župnij praznih, brez rednega duhovnika in

si tako mislim, da je pred nami kar nekaj skrbi in dela. Bomo videli, kako bo ...

Mogoče za konec, kaj vam duhovniška služba daje, kako jo doživljate?

Kot duhovnik sem se vedno čutil izpolnjenega, poklicanega in sem delal, kolikor in kar mi je zdravje dopuščalo. Zavedam se, da s pomočjo bergel nisem mogel hoditi na ne vem koliko strani, vendar pa z vztrajnostjo, z voljo in željo po skorajšnjem okrevanju ter z Božjo pomočjo vedno gre. Verjamem, da ima Bog še kakšne nepredvidene načrte z menoj. ■

Darovi za vzdrževanje Vincencijeve poti

Prostovoljne prispevke lahko nakažete na:

Vincencijeva pot, Tabor 12, 1000 Ljubljana.

Transakcijski račun:
SI56 0201 4003 5464 425,
sklic: 00 9001.

Če želite potrdilo o nakazilu, nam na uredništvo sporočite vaš naslov.

Hvala za vsak dar!

Duhovne vaje za duhovnike, sestre, laike

Franc Sodja CM (Iz knjige: Vincencijeva oporoka)

Dobro opravljene duhovne vaje so popolna obnova. Kdor jih dobro opravi, se popolnoma spremeni. Ni več, kar je bil. Postane nov človek. Duhovne vaje imajo namen, križati naše meso. Tako moramo reči s svetim Pavlom: Meni je svet križan in jaz svetu.

(sv. Vincencij)

Vincencij je imel veliko izkustva, ko so pri Svetem Lazarju prirejali duhovne vaje za bogoslovce pred posvečenjem in tudi za duhovnike. Marsikaj so doživeli. Nekoč mu je neki duhovnik rekel: »Prihajam k vam. Če me ne sprejmete, sem pogubljen.« In svetnik je po duhovnih vajah priznal: »Ko je odhajal, se mu je videlo, da ga je Duh božji takogani, da sem bil ves začuden.« Taki dogodki so mu bili potrdilo, da je na pravi poti. In če se je kdaj kdo spozabil in ugovarjal, da je tega dela preveč, je imel Vincencij v rokah močne dokaze, da so duhovne vaje eden največjih blagoslovov tako za misijonarje, za usmiljenke in za duhovnike. Tudi laiki so prihajali. In bil je prepričan, da je to delo eno najlepših. »Koliko dobrega more to delo obroditi, če ga bomo vestno opravljali. Bojim se, da bi mogel priti čas, ko bi Družba ne imela več te go-

rečnosti, s katero je doslej sprejemala toliko ljudi na duhovne vaje. In kaj bi se potem zgodilo? Bati se je, da bo Bog vzel Družbi ne le milost tega dela, ampak da ji bo vzel tudi vsa druga opravila.« Nudi se nam dosti priložnosti, da z duhovnimi vajami za duhovnike, redovnice ali laike poglobljamo življenje Cerkve. Za tako delo bi moral biti usposobljen vsak misijonar. Vincenciju so celo druge redovne družbe pošiljale priglašence na duhovne vaje, da odkrijejo, ali imajo poklic ali ne. Bi si danes, ko se borimo za vsak poklic, to upali napraviti katerikoli redovniki ali redovnice?

Zato je razumljivo, da je že naprej skušal preprečiti godrnjanje zaradi tega dela. »Če bo kdo rekel malomarnemu misijonarju: Ali bi hoteli biti temu eksercitanu za vodnika med duhovnimi vajami?, mu bo ta prošnja neznosna. Drugi bodo godrnjali, češ da je to opravilo hiši v veliko breme in

nalaga velike stroške. Tako bodo misijonski duhovniki, ki so mrtvim dajali življenje, ohranili samo videz. Bodo le še mrličiči, ne pa pravi misijonarji. - Krepke besede, kot jih je pogosto zmogel sv. Vincencij.

Kakšna je bila njegova nesebičnost, dokazuje, kar je večkrat ponovil: »Pazite, gospodje, ki vodite tiste, ki opravljajo duhovne vaje, da jih ne boste nagovarjali, naj vstopijo v Družbo. Samo podpirajte njihove dobre namene in jim pomagajte, da se odločijo in pojdejo pot tja, kamor čutijo, da jih Bog kliče. Prepustimo vse Bogu. Zadovoljimo se s člani, ki nam jih je Bog poslal.« - Veličina res Božjega moža! ■

Vincencijeva spodbuda

O Bog, popolnoma se ti darujemo. Daj nam milost, da bomo živeli in umrli v popolnem spolnjevanju pravega uboštv.

(sv. Vincencij)

Bogato dogajanje na Jožefovem hribu

Irena Švač Kavčič

Leti 2017 in 2018 sta v Domu sv. Jožef v Celju zaznamovani s praznovanji jubilejev. Preveva nas hvaležnost, da smo lahko uresničevali, kar nam je bilo zaupano. V senci praznovanja naših ustanoviteljev, saj Misijonska družba praznuje 400-letnico delovanja, v Celju pišemo dvajseto leto duhovno-prosvetne dejavnosti, ki sta se ji pridružili orglarska šola in po dobi izvajanja najmlajše

varstvo starejših. Začetka te dejavnosti se vsako leto spomnimo z dnevom odprtih vrat, ki ga praznujemo maja, na datum vselitve prve stanovalke. Običajno smo ob tej priložnosti pripravili program, ki je vključeval predstavitev kmečkih opravil, kot je košnja trave, spravilo sena ali mlačev in kulturni program z ljudskimi pevci, godbo na pihala in nastopom zbora zaposlenih. Ta dan povežemo

tudi s povabilom družinskih članov naših zaposlenih na ogled doma in praznovanje, saj se zavedamo pomembnosti usklajevanja družinskega in poklicnega življenja. To nenazadnje potrjuje tudi nedavni prejem polnega cetrifikata Družini prijazno podjetje. Uvodoma omenjena posebnost letošnjega leta je pogojevala tudi nekoliko dragačen način izvedbe dneva odprtih vrat. V zado-

voljstvo nam je, da so se našim stanovalcem, njihovim svojcem in drugim zbranim predstavili mladi pevci III. osnovne šole Celje. Zaradi vremenskih pogojev se je prireditev odvila v zavetju Kardinalove dvorane. Ni naključje, da so v isti dvorani nekaj ur kasneje nastopili člani legendarnega big benda Žabe. Ta dan je na hribu povezal krajanje in ustvarjalce, ki se vsak na svojem področju trudimo narediti korak k boljšemu, in utrdil naše vezi, da bomo tudi v prihodnje drug drugemu vzpodbuda.

Podoben namen ima tudi tradicionalno kresovanje na predvečer praznika naše države. Ne le trud za boljše, tudi obuditev domovinske zavesti in hvaležnosti za samostojno državo je namen tega praznovanja. V slovesnem govoru je vse to

primerno in na sebi lasten način izpostavil prof. dr. Robert Petkovšek. Kot član Misijonske družbe lazaristov ni pozabil omeniti povabila, ki so ga v letu 1852 od narodno zavednega škofa Slomška prejeli lazaristi, da bi tudi v naši deželi izvajali ljudske misijone. Dekan Teološke fakultete nas je nagovoril, morda celo izzval, z razmišljanjem o storilnosti. Po zgledu enega od voditeljev redovnih skupnosti jo je soočil z rodovitnostjo. V kasnejših pogovorih se je razkrilo, da je ta primerjava vznemirila misel prenekaterega

poslušalca. Če utegnete, priporočam, da se pustite izzvati in si govor spoštovanega dr. Roberta Petkovška v celoti preberete na <http://www.jozef.si/slavnostni-govor-ob-prazniku-domovine-rodovitnost-ne-storilnilnost/>.

Pestrega doganja na Jožefovem hribu prihod polelja ni umiril. Nasprotno. V prijetnem ambientu atrija Doma so odmevali poletni glasbeni večeri. "Večer v atriju" nas, podobno kot prej omenjeni prireditvi, povezuje v darovanju najboljšega, kar smo prejeli. Sv. Vincencij si je sicer prizadeval, da bi čustvom ne namenjal prevelike pozornosti, a glasbeni ustvarjalci prebujajo v nas tako lepa doživetja, da jih lahko sprejmemo z iskreno hvaležnostjo in željo, da jih še kdaj srečamo. Jesen, ki že trka na vrata, začinja novo programsko leto, o katerem bo mogoče več prebrati v novem Napovedniku. Želimo mu, da bi rodil bogat sad in pomagal pri prepoznavanju dobrega. ■

Zlata maša in 50. obletnica zaobljub

Tilen Prinčič CM

V nedeljo, 18. junija 2017, smo na Mirenskem Gradu praznovali dvojni jubilej. Lazarist g. Zdravko Pogorelc je obhajal zlato mašo, usmiljenka s. Ancila Kladnik pa 50 let posvečenega življenja.

Osrednji del praznovanja je bila slovesna sveta maša s somaševanjem sobratov in drugih duhovnikov. Pri maši smo se zahvalili za delo obeh jubilarntov. G. Zdravko Pogorelc je bil aktiven kot župnik, ekonom, superior in vizitator, s. Ancila Kladnik pa je bila katehistinja, župnijska kuharica, pomočnica pri Društvu Vera in luč ...

S. Ancila Kladnik je obhajala 50. obletnico redovnih zaobljub.

Lazarist Zdravko Pogorelc je na Mirenskem Gradu daroval zlato mašo.

Zlatomašni pridigar, vizitator lazaristov Pavle Novak, se je v pridigi dotaknil osebnih srečanj z jubilarntoma ter poudaril pomen in vlogo duhovnika. Bogoslužje je z ubranim petjem popešal župnijski mešani pevski zbor Miren. Poskrbeli so, da nam bo maša ostala v lepem spominu. Zapomnili si bomo tudi zahvale jubilarntoma za njuno dolgoletno služenje ter njihuni zahvali vsem, ki so jima na njihuni poti stali ob strani.

Po slovesni maši smo se družili ob zakuski pred cerkvijo. Druženje smo nadaljevali pri skupni mizi in ga zaključili s torto. Praznovanje je potekalo v prijetnem vzdušju ob jubilarntih. Zahvala gre tudi prostovoljcem iz Skupnosti Betlehem in Društva prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote, ki so poskrbeli, da sta tako bogoslužje kot gostija lepo potekali. ■

Novomašnik med nami

Zlatko Novak

V pastoralnem letu 2015/2016 je lazaristovski bogoslovec Jan Vakulčak iz Ukrajine opravljal pastoralno prakso v Sloveniji. Bralcem Vincencijeve poti se je predstavil v 1. številki letnika 2016.

24. junija 2017 je bil Jan v domači škofiji Mukačevo v ukrajinskem Zakarpatju posvečen v duhovnika. Dan za tem je v domači župniji Turija Remeta obhajal novo mašo.

Gospod Jan se je odzval tudi vabilu iz Slovenije in 2. julija prišel ponovit novo mašo v Celje in Ljubljano. Ponovitev v Ljubljani je bila v cerkvi Srca Jezusovega. V pridigi je novomašniku spregovoril nadškof Anton Stres. Pridigar je poudaril, da je vsak duhovnik izbran od Boga in postavljen vernemu ljudstvu za učitelja, posvečevalca in voditelja. Zbrani verniki so bili še posebej veseli novomašnikovega blagoslova, ki ga je na koncu maše delil na ukrajinski način – vsakemu osebno. ■

Novomašnik Jan Vakulčak iz Ukrajine je ponovil novo mašo tudi v Sloveniji.

12. Radijski misijon

Miha Lokovšek

Ob letošnjem Radijskem misijonu smo lahko spoznali sv. Vincencija Pavelskega in njegove kreposti. Vodili so ga lazaristi, ki letos obhajajo pomembno obletnico – 400 let Misijonske družbe. Toliko let namreč mineva od prve misijonske pridige, ki jo je imel sv. Vincencij 25. januarja 1617 v Follevillu. Po začetnem množičnem odzivu je nagovoril množice

vernikov in kmalu prebudil gorečnost v mnogih duhovnikih, ki so začeli skupaj z njim z organiziranim nagovorom in tako postavil temelje ljudskih misijonov ter Misijonske družbe. Vodilna misel 12. radijskega misijona je bila: »Poslal me je, da oznamim blagovest ubogim«, običajno pa je vsako razmišljanje izhajalo iz določene teme, ki so jo lazaristi razvijali v dopoldanskem in popoldanskem

nagovoru. Bili smo deležni tudi nekaj novosti, in sicer poleg jutranjih svetovalnic, kjer so duhovniki svetovali; ob vprašanih poslušalk in poslušalcev smo prisluhnili tudi prenosom svetih maš, ki so jih v frančiškanski cerkvi Marijinega oznanjenja, ob relikvijah sv. Vincencija Pavelskega, darovali lazaristi skupaj z brati frančiškani. Seveda ne smemo pozabiti naših sester usmiljenk, ki so se

skupaj z Marijinimi sestrami vsak dan preko radijskih valov povezoval v molitvi.

Naj povzamem nekaj misli letošnjega misijona:

Nadškof dr. Anton Stres je izpostavil, da je bil sv. Vincencij v svojem času zelo konkreten in je nagovarjal glede na potrebe časa. Zato je tudi nadškof bil neposreden: »Če je vera brez del mrtva, kot poudarja apostol Jakob, pa so dela brez vere lahko celo strupena, kar danes lahko jasno vidimo, ko se propaganda evtanazije in splava oblači v vzvišeni plašč ljubezni in spoštovanja do ljudi. Kakršno koli postavljanje ljubezni pred vero ali obratno, vere pred ljubezen, je enostransko in ni zvesto krščanskemu izročilu.«

Dr. Stanko Gerjolj je predstavil odnos človeka in njegov boj z različnimi stiskami današnjega časa. Poudaril je, da se človek večkrat znajde v podobni situaciji, kot se je Jezus znašel v vrtu Getsemani, ko je rekel: »Naj gre ta kelih mimo mene.«

»To si želi vsak od nas in v tem dvomu se lahko celo odtrgamo od Boga, če ne dokončamo še drugega dela stavka, 'ampak ne moja, tvoja volja naj se zgodi'. Če tega dela ne dokončamo, potem sebe potisnemo

v še težjo situacijo, kjer ni več komunikacije in se dušimo v tem ozkem krogu s samim s seboj. Če pa se odpremo in iščemo pomoč ter sodelujemo z drugimi in Bogom, potem se nam velikokrat odpre povsem nova dimenzija življenja. Potem iz svoje stiske veliko pridobimo za prihodnost.«

Dekan teološke fakultete dr. Robert Petkovšek je - kljub vsej Vincencijevi bogati karizmi in neusahljivi duhovnosti - izpostavil krepost preprostosti. Zakaj je preprostost sv. Vincencij postavljala na prvo mesto med krepostmi, je dr. Petkovšek predstavil takole:

»Iz Vincencijevih pisem in spisov lahko vidimo, da v preprostosti vidi pot do resnice. Brez preprostosti človek ne more do resnice - brez resnice pa tudi ni preprostosti. Preprostost in resnica sta lastnosti, ki sta med seboj neločljivo povezani. Za sv. Vincencija je preprostost evangelij. Mor-da sami nismo nikoli pomislili, da iz evangeljskih pripovedi in naukov veje izjemna preprostost. Celó jezik - grščina, v kateri so evangeliji napisani - je zelo preprost, razumljiv, takratnemu človeku dostopen. A še pomembnejši od jezika je duh.«

Ena izmed Vincencijevih

kreposti je tudi ponižnost, ob kateri je Tilen Prinčič takole razmišljal: »Prva je, da smo odprti za kritike drugih. Druga, da smo zadovoljni, ko drugi opazijo našo nepopolnost, in tretja pot je, da se zavedamo, da sami ne zmoremo ničesar. Ko nam gre nekaj dobro od rok, je to posledica Božje milosti in Bogu moramo biti hvaležni. Naša drža ponižnosti tako vodi k hvaležnosti Bogu in ljudem. Ponižnost prinaša veselje, da smo lahko majhni in da imamo vrednost ravno takšni, kakršni smo. Bodimo hvaležni za vse, kar smo in kar imamo.«

Dr. Peter Žakelj je poudaril, da biti ponižen ne pomeni biti brez hrbtenice, ne imeti svojega stališča, marveč je resnično ponižen lahko le tisti, ki globoko v sebi ve, koliko je vreden: »Ponižnost torej ni ne potuhnjenost, ne nevera vase, ne osladnost. Ponižnost je globoka notranja moč. Prava ponižnost se napa-ja v veri, da nas Bog ljubi in skrbi za nas. Jezus si je za svoje življenjsko vodilo pravzaprav vzel ponižnost, prihaja kot služabnik in ne kot gospodar.«

Misijonar lazarist Jože Zupančič, ki je dolga leta spremljal bolnike in invalide, se je ustavil ob

Iz življenja naše družine

razmišljanju o križu. Iz izkušenj pravi, da se je vedno čudil, kako pogumno so se mnogi bolniki soočali s svojo prizadetostjo. Večkrat so bolniki in invalidi tisti, ki znajo v polnosti sprejeti svoj križ, mnogokrat celo hitreje kot njihovi domači. Vendar pa je trpljenje vedno preizkušnja, zato je pomembno vsak dan znova sprejeti, kar nam je naloženo in nikoli popuščati.

Franc Rataj je pripravil razmišljanje o peti kreposti vincencijanske karizme, o gorečnosti za zveličanje duš. Že sv. Vincencij je spodbujal svoje privržence, da bi bili v Cerkvi aktivni pri služenju za zveličanje duš. Kot sin revne kmečke družine je s preprosto in gorečo ljubeznijo oznanjal evangelij Jezusa Kristusa, pomen molitve in sprejemanja zakramentov.

Ko nam vseh teh življenjskih kreposti večkrat ne uspe v polnosti uresničevati, pa je še kako pomembna spoved in osebno srečanje z Jezusom. Generalni superior Misijonske družbe Tomaž Mavrič je tako predstavil spoved kot Jezusovo vabilo vsakemu izmed nas na osebno srečanje: »Lahko smo prepričani in verjamemo, da je to vabilo na osebno srečanje prišlo od samega Jezusa, lahko pa

dvomimo v resničnost vabila. Če vabilo odklonimo, zamudimo priložnost, ki bi lahko korenito spremenila naše življenje. Zapremo si vrata in onemogočimo Jezusu, da nas preseneti, pa tudi, da mi presenetimo njega. Jezus pa samo prisi, da mu damo priložnost, da do srečanja pride, ostalo prepustimo njemu,« je dejal Tomaž Mavrič.

In ker je spoved pomemben element vsakega misijona, poudari misijonar Anton Pust in predstavi Jezusove besede: »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil ... Nočem smrti grešnika, ampak da se spreobrne in živi ... Nisem prišel iskat pravičnih, ampak grešnike ... Ne potrebujejo zdravnika zdravi, ampak bolni ... Vse te besede kažejo na to, da je Jezus zdravnik naših duš. Bog nam odpušča, tudi mi moramo odpuščati drugim in nam bo odpuščeno.«

Vsega tega pa se moramo znati in moremo veseliti skupaj z Jezusom, zato je Anton Lavrič o praznovanju nedelje poudaril: »Za nas kristjane je nedelja dan, ko se podamo v svetišča naših cerkva. Tam se srečujemo z našim smrt zmagujočim Gospodom, da bi skupaj z njim obhajali

skrivnost njegovega zmogovitega prehoda iz smrti v življenje. Obhajamo dogodek, ki je preusmeril tok zgodovine; iz smeri, ki pelje v smrt, v smer, ki pelje v življenje, v neminljivo življenje na novem nebu in novi zemlji.«

Kardinal dr. Franc Rode je pripravil sklepni misijonski nagovor in ob razmišljanju o novem življenju v Kristusu opozoril na dejstvo, da smrt ni samoumevna, ni naravna in poudaril: »Smrt je posledica nekega tragičnega dogodka v človeški zgodovini: med Bogom, ki je vir življenja, in človekom se je v začetku nekaj zlomilo. Smrt je posledica neke usodne človekove napake, nima »vonja po domači zemlji«, kot pravi Rilke, je brutalna prekinitev toka življenja. Njen izvor je v izgubljenem odnosu do Boga, v grehu, ki je prelomil odnos z Bogom.« Vendar pa na koncu svojega razmišljanja opogumlja: »Novo življenje, ki sledi po smrti, ni podaljševanje zemeljskega niti dopolnitev človekove volje do življenja, ampak milost. Nesmrtno življenje je zastonjski dar Boga, hkrati pa je dopolnitev človeka, čigar zadnji smisel je srečanje z Bogom. Novo življenje bo v bistvu osebno srečanje s

Kristusom, to bo delež pri Kristusovem življenju. To, da nas Kristus ljubi in da nas vabi k ljubezni z njim, ustvarja možnost večnega življenja. To, da nam naklanja svojo ljubezen, ohranja v nas večno življenje.»

Vlado Bizant je predstavil zgled sv. Vincencija, ki se je zavestno vsak dan znova odločal za proaktivni odnos do daru življenja, pa četudi prinaša preizkušnje in tprljenje. Pri tem je prisegal na »zdravo kmečko pamet« in redno molitveno in zakramentalno življenje. Z nami je delil tudi izkušnjo z radijskega misijona: »Dogajanje pred misijonom (kdo bo kaj pripravil) je za sodelujoče seveda najbolj zanimiv del. Lazaristi prisegamo na pestrost.

Sicer je pripraviti radijski misijonski nagovor precej laže, kot pa govoriti 'v živo' pred polno cerkvijo. Vzameš katekizem, se spomniš na kakšen primer iz življenja, napišeš vezni tekst, izbereš kakšno pesem za vmes, pa je stvar rešena ... Če si predolg, namreč tehniki brez težav z radijskimi škarjami obrežejo nagovor, če si pa prekratek, pa je še vedno v rezervi kakšen izkušen osemdesetletni ljudski misijonar, ki brez težav kadarkoli nadrobi za eno uro dobre misijonske hrane.

Prav je, da vemo tudi, kako ima Radio Ognjišče odlično arhivirane oddaje. Tako letošnji radijski misijon kot onega iz leta 2008 lahko kadarkoli ponovno

poslušamo prek interneta (Radio Ognjišče/arhiv). Za sobrate lazariste in vse, ki ste osebno poznali pokojnega vizitatorja Lojzeta Gajška, je ganljivo prisluhniti njegovim preprostim in zavzetim besedam, ki je bil »duša« radijskega misijona leta 2008. Poskrbel je tudi za knjigo z vsemi misijonskimi nagovori.

Res smo lahko hvaležni Radiu Ognjišče tudi za letošnji radijski misijon, sploh pa za vse, kar ustvarja, saj s tem olepša in olajša življenje mnogim ljudem, zlasti starejšim. Lazaristi smo veseli, da smo tudi mi v našem jubilejnem letu malce pripomogli ustvarjati letošnji radijski program. ■

Nova vizitatorica usmiljenk s. Francka Saje

V torek, 8. avgusta 2017, je vodstvo Slovenske provincе usmiljenk prevzela nova vizitatorica s. Francka Saje. S. Francka Saje se je ro-

vstopila v Družbo hčera krščanske ljubezni – usmiljenk. Po končani pripravi je eno leto delala kot negovalka v Domu počitka Mengeš in nato nadaljeva-

glavne medicinske sestre v Domu sv. Jožef – varstvo starejših. To delo je opravljala do marca 2016, ko je odšla za eno leto v Pariz na študij francoščine. Zadnje

dila 3.1.1966 v župniji Semič v Beli krajini, v družini s štirimi otroki. Osnovno šolo je obiskovala v Semiču, v Ljubljani pa je nadaljevala šolanje na Srednji elektrotehnični šoli in nato naredila še prvi letnik Elektrotehnične fakultete.

Za tem je v srcu zaslišala drugačen klic in 26.6.1987

la študij na Visoki šoli za zdravstvo v Ljubljani. Od decembra 1993 do oktobra 1995 se je posvečala delu za mladino in katehezi, nato se je zaposlila v Splošni bolnišnici Celje na oddelku za intenzivno interno medicino, kjer je ostala do avgusta 2007. Septembra 2007 je prevzela mesto

štiri mesece je pomagala bolnim sestram v Mengšu.

S. Francki njene sestre želimo obilo vseh potrebnih milosti v odgovorni službi. In kot je sama rekla ob umestitvi, naj bo v njen »da« vključen tudi »da« vsake sestre v provinci. ■

Mednarodna katoliška komisija za cigane (CCIT)

s. Rozalija Laznik HKL

»» **N**obena re-
vščina jim
ne sme biti
tuja«, je naročil sv. Vincen-
cij svojim duhovnim hče-
ram, usmiljenim sestram.

tudi letos slovenska skupi-
na pastoralnih delavcev z
Romi povabljena na med-
narodni kongres, CCIT,
ki je potekal od 21. do 23.
aprila 2017 v Madridu.

življenje Romov izredne-
ga pomena, saj jo nosijo v
sebi kot sestavni del življe-
nja. Če pogledamo v Sveto
pismo, vidimo, da je bila
glasba od vsega začetka vi-

Od prvih začetkov pa vse do danes se sestre trudimo biti zveste temu priporočilu in sodelujemo po svojih skromnih močeh, kjer nas potrebujejo ubogi. Med te smemo prav gotovo šteti tudi Rome, Cigane, kakor jih imenujejo številni narodi.

Kakor vsako leto je bila

Takšno srečanje namreč pripravi vsako leto druga dežela, ki se srečuje s problematiko Romov.

Glavna tema letošnjih razmišljanj in pogovorov je bila: »Glasba – med praznovanjem in družbenim življenjem pri Romih!« Morda nekoliko prese- netljiva tema, vendar za

deti kot edina »umetnost«, ki so jo izvajali že Izraelci. Navzoča je bila ob vseh trenutkih njihovega življenja tako v veselih kakor tudi v manj veselih dogodkih, ki so spremljali Izraelce.

Glasba je »vez, ki povezuje ljudi« ali kot »veter, ki nas žene, da gremo drugim naproti«, pravi Tony Gatlif,

Iz življenja naše družine

avtor številnih filmov. Praznovanje ima pri Romih posebno mesto, glasba ob praznovanju pa prav poseben pomen. Je trenutek in kraj srečanja, miru, pa naj bo ta še tako bežen in kratkotrajen. Seveda si ne gre zatiskati oči ob negativnih stvareh, ki se ob praznovanju tudi zgodijo, kot je npr. preveč alkohola, nasilje, nespoštljivost ... Pastoralni delavci, ki se z Romi vsak dan srečujejo, ugotavljajo,

ko se porušijo zidovi in ovire ... V takem razpoloženju ni več potrebe po pogovoru, besede postanejo odveč; glasba se spremeni v notranji molk, v notranje doživljanje in dopusti, da privrejo na dan čustva, kot so veselje in otožnost, hvaležnost in jeza, beg in upornost, pogum in jok ...

Brez glasbe je človek kot v stanju »anestezije«, ko ni zmožen spoznati veselja ali žalosti. praznovanja ali ža-

drugih prihajajo do nas.

»Glasba je vez, ki povezuje ljudi ... je kot veter, ki nas žene, da gremo naproti drugim« (T. Gatlif).

Močna misel, ki se nas je na tem srečanju posebej dotaknila, je bila ta, da se je potrebno nenehno truditi za ravnovesje našega razumevanja med tem, da bi pri Romih videli vse kot neko etnično posebnost, vrednoto, po drugi strani pa, da v ciganskem ljudstvu

da je glasbi pri Romih potrebno vrniti njeno izpovedno moč čuta za skupnost, za družino, za vzajemnost, delitev, veselje ... K temu spodbuja tudi papež Frančišek: »Zdi se, da imajo nekateri kristjani nekakšen postni čas brez velike noči« (VE, 6). Vsi smo že kdaj doživeli trenutke, ko nas je prevzela glasba in smo začutili globoko povezanost z drugim, trenutek,

lovanja, tako pri drugih kot pri sebi. Za to pa ni dovolj le posameznikova dobra volja, potrebni so drugi, potrebna je skupina, skupnost ...

Srečanja in razpoloženje na kongresu CCIT prispevajo k ozaveščanju in pastoralni spreobrnitvi nas samih. Do tega more priti tudi po občutenju bližine drugih, preko pogledov in drobnih dejanj, ki od

ni nič kulturno vrednega in pozitivnega.

Končno nam vsem glasba daje začutiti tisti »zadnji prag« na katerem se naše življenje odpira v onostranstvo; tisti »prag«, na katerem Duh pričuje (Rim 8,16) in prežema vse naše besede na takšen način, da pesem slehernega postane pesem vseh in vsega, »saj smo vsi Božji otroci in tudi sodediči s Kristusom!« ■

Blagoslov Marijine kapelice in Leopoldinin piknik

s. Davorina Gregorc HKL

Na dvorišču sestrske hiše na Taboru 3 v Ljubljani je v soboto pred binkoštni, 3. junija 2017, v preprosti vrtni kapelici zakraljeval kip lurške Matere Marije.

Sestre so priredile praznovanje, na katero so povabile prizadete, ostarele in onemogle.

Blagoslov kapelice in kipa smo združili z Leopoldininim piknikom, da so ob tem bili navzoči Jezusovi najmanjši bratje in sestre, prizadeti, ostareli in onemogli. Pripeljale so jih naše sestre, ki so z njimi v stiku in jim pomagajo.

Ob pol enih smo začeli slovesnost z Marijino pesmijo in nadaljevali z molitvenim bogoslužjem. Vizitator Pavle Novak je povedal nekaj misli o naši ljubezni do Marije in zaupanju v njeno varstvo,

zapeli smo litanije, sledil je obred blagoslova. Zdonela je še vsem priljubljena stara in vedno nova pesem: Lepa si, lepa si, roža Marija ...

Ob lepo donečem zvoku harmonike Zlatka Novaka

so nato vsi povabljeni lahko zaužili okrepčilo, ki so ga pripravile pridne roke. Nekateri so tudi zaplesali ... Leopoldinin piknik pa to ne bi bil, če se nam ne bi pridružila mati Leopoldina Brandis sama; predstavljala jo je sestra v nekdanji obleki hčera krščanske ljubezni. Kot da bi iz nebes prišla med nas. Prinesla nam je pozdrave našega ustanovitelja sv. Vincencija in povedala, da se z nami veseli vsega, kar je njegova družina v 400 letih

storila za uboge in potrebne. Predstavila se nam je in povedala, da je bila tudi ona vedno srečna, kadar je mogla sama in s pomočjo soester pomagati bolnim in ubogim. Hvaležna je Bogu, ki jo je navdihnil, da je za nočno varstvo pri bolnikih ustanovila bolniška dekleta, današnje Marijine sestre. Kar kmalu se je poslovila od nas in se vrnila »v nebesa« ...

Ko so naši gostje odhajali, so povedali, da jim je bilo ob veselem, domačem druženju lepo. Naj bo še naprej vsem vsak dan lep, posebno ob druženju z Jezusom in njegovo Materjo! ■

Lurška Mati Božja je zakraljevala na sestrskem dvorišču.

Obisk v Zakarpatju

s. Ana Tominec MS

27. junij 2017. V zgodnjih jutranjih urah smo se s s. Slavico Lesjak in s. Heleno Drnovšek s kombijem podale na tridnevni obisk k našima sestram - s. Jožici Sterle in s. Ivančici Fulir v Zakarpatje. Kombi je bil napolnjen s plenicami, zdravili, obvezilnim materialom, invalidskimi vozički, oblačili in drugimi potrebščinami, ki jih sestre v Zakarpatju in Kijevu potrebujejo pri delu za uboge.

Po trinajsturni vožnji (od katerih smo tri ure

Poklic misijonarjev je, da gredo po vsem svetu.

Na obisku pri Marijinih sestrah v Zakarpatju.

čakale na meji) smo srečno prispele v Turja Remeta blizu Perečina v Zakarpatju. Bivanje s s. Jožico, s. Ivančico, s. Marto in njenim očetom Ilijem, ki sta prišla iz Kijeva na novo mašo sorodnika in rojaka lazarista Jana Vakulčaka, je bilo pri srčno, preprosto in veselo. Ogledale smo si gradbišče, kjer marljivi delavci gradijo novo hišo. Na tem mestu je stala rodna hiša s. Marte Meško, zdaj pa bo samostan Marijinih sester.

Obiskale smo pravoslavno družino z devetimi otroki. Mama je Gruzijka in po poroki več kot dvajset let ni obiskala svoje domovine, ker ureditev potnega lista veliko stane. Moževi mami smo prinesli invalidski voziček – zlomila si je kolk, pa je niso operirali, ker ni mogla plačati. Zdaj jo bodo domači lahko posedli, da ji ne bo potrebno samo ležati. Otroci so se zelo razveselili čokoladnih bonbonov. Osemnajstletna Olja, ki namesto mame (le-ta večino dneva dela na polju) pogosto skrbi za trimesečnega bratca, je razdelila bonbone bratom in sestram. Kakšno veselje v očeh! Zamislila sem se, kako samoumevno nam je, da imamo vsega v obilju. Mihail, ki je letos končal osnovno šolo, je navdušeno pripovedoval, kako že zgodaj zjutraj odhaja v gozd in nabira gobe, jih posuši in proda, da dobi nekaj denarja.

Med vračanjem v Slovenijo so se mi utrinjale mnoge misli. Ravnina Madžarske nudi čudovit pogled na nepregledno prostranstvo žitnih polj, koruze in sončnic. Premišljevala sem ob besedah sv. Vincencija: »Naš poklic je, da gremo ne le v eno župnijo ali eno škofijo, ampak po vsem svetu. Zakaj? Da bi

V kraju Turja Remeta v Ukrajini gradijo samostan Marijinih sester.

vneli človeška srca za tisto, kar je delal Božji Sin, ki je prinesel ogenj na zemljo, da bi se razvnel ob njegovi ljubezni. Poslan sem, ne le da sam ljubim Boga, ampak da k tej ljubezni privedem druge. Ni mi zadosti, da jaz ljubim Boga, če ga ne ljubi tudi moj bližnji.« Vincencij ni bil učenjak, ampak mož dela, predvsem pa mož molitve in velike ljubezni. Tudi vsak od nas je poklican, da razplamti ogenj Božje ljubezni v svojem in v srcu drugih. Vincencijeva luč žari še danes in vabi, da v sebi upodabljamo Kristusa.

V imenu Marijinih sester se zahvaljujem vsem dobrotnikom, ki ste na najrazličnejše načine pomagali in darovali za uboge v Ukrajini. Bog povrni vsem in vsakemu posebej z nebeškimi

darovi! Posebno se zahvaljujemo otrokom, ki so v postni akciji na Mirenskem Gradu zbirali oblačila in denar za plenice za otroke v Ukrajini. Bogu hvala za čuteča in darežljiva srca dobrih ljudi, ki molite in darujete materialna sredstva za slovenske misijonarje in misijonarke po vsem svetu. Radi molimo zanje, da bodo prosojno znamenje Božje ljubezni v deželah, kjer Jezusa še ne poznajo. Naj po njihovi dobroti okušajo, kako dober je nebeški Oče in da se v njegovi ljubezni prepoznavamo kot bratje in sestre. Bog daj, da bi dobrine zemlje in dela znali deliti z revnejšimi in pričevali za polnost življenja in veselja, tako da v svoje okolje prinašamo nežnost, dobrohotnost in spravo. ■

Pričevanje zakoncev Lajevec, priprave na letovanje v Izoli in molitev na radijskem misijonu

Ana Medved

Vikend na prehodu iz marca v april je bil za mlade MVM zelo pester. V petek zvečer smo se zbrali v župnijskem domu v Mengšu, kjer sta z nami delila svojo zgodbo zakonca Lajevec. Govorila sta o razlikah med moškimi in ženskami, o tem, kaj kdo potrebuje v zvezi in o svoji izkušnji zveze, zakona, zakonske skupine, molitve. Govorila sta tudi o preizkušnjah, s katerimi sta se srečevala. Poseben čas sta posvetila zgodbi o njunem sinu Jakobu, ki je bil po rojstvu dolgo časa na robu smrti. Razložila sta nam, koliko jima je pomenila zavest, da ljudje molijo za njunega sina in zanje, in koliko jima je v tej preizkušnji pomenila vera in molitev.

Pozno zvečer smo se odpravili proti Škocjanu pri Turjaku, kjer nas je toplo sprejel tamkajšnji župnik Janez Selan. Priprave smo začeli s spoznavnim delom, imeli smo mašo s sprejemom novih članov, delo po skupinah, zabavni večer ...

Vse pa smo pri molitvi izročali Gospodu. Imeli smo srečo, da je bilo vreme lepo, zato smo lahko veliko časa preživeli na soncu. V nedeljo smo pri mašah sodelovali z branjem in predstavitvijo vincencijanske karizme.

Popoldne smo odšli v Šentjakob, kjer je bilo najprej srečanje narodnega sveta. Zvečer pa smo v tamkajšnji kapeli sodelovali z molitvijo na radijskem misijonu. ■

Marijanska Vincecijanska mladina

Letovanje v Izoli

Katja Albreht

Tudi letos smo MVM-jevci počitnikovali v Izoli in se, kot se za letošnje leto spodobi, pogovarjali o sv. Vincenciju. Okoli izolske cerkve je v zadnjem juljskem tednu bilo slišati glasove razigranih otrok, med katerimi smo bili letos zmožni gostiti tudi nekaj otrok, katerih starši si sicer ne bi mogli privoščiti takih počitnic. Hvala vsakemu, ki je kakorkoli omogočil nekaj tako čudovitega, v zahvalo pa dovolj povedo odzivi otrok in animatorjev.

»Letos sem se letovanju pridružila kot dodatna zunanja pomoč. S tem sem lahko vsaj malo začutila utrip te organizacije,

animatorjev in otrok. Program med tednom je bil pester z veliko dejavnostmi, odhodi na plažo in v morje, s katehezami, možnostjo molitve rožnega venca in obiska svete maše, večernimi razbremenitvami in prostim časom. Za vse to je

poskrbela ekipa mladih animatorjev, ki so si v poletnem času vzeli čas tako za družbo in prispevali k temu, da so otroci na koncu letovanja v slovo dejali: »Se vidimo naslednje leto!«

Menim, da smo v tem tednu vsi zelo uživali. Skupaj z animatorji smo se trudili odgovarjati na različne potrebe otrok, jih animirali in spremljali, skupaj opravljali dnevne zadolžitve, se pogovarjali in molili, predvsem pa zabavali. Čeprav smo se dnevno spopadali s stiskami in konflikti, nam jih je uspelo prebroditi, jih predebatirati in se iz njih nekaj naučiti.

Sama sem se udeležila tega tedna predvsem zaradi

svoje poklicne usmeritve, ker sem želela biti v stiku z otroki, jih slišati in preprosto spremljati v tem, kar so. Menim, da je tak teden zelo bogat tako za otroke kot za animatorje. Veseli me, da obstajajo organizacije, ki mladim ponujajo počitnice s tako različnimi dejavnostmi.

Za konec bi se še rada zahvalila organizaciji in animatorjem, da so me kot zunanjo udeleženko tako lepo sprejeli. Zelo hitro sem se počutila domače v njihovi družbi, ni mi bilo težko povedati svojega mnenja in mislim, da smo skupaj lepo sodelovali. Za to vam res hvala!« (Špela)

»Bilo mi je všeč, saj sem se zelo zabavala. Hrana je bila dobra in spoznala sem veliko prijateljev. Všeč mi je bila

t e m a
letovanja in delo v skupinah.« (Angelika)

»Bilo je dobro, najboljše je bilo, ko smo se igrali gusarje, šli k maši, plavali in se tunkali. Vse mi je bilo všeč. Najslabše je bilo, ko sem zaradi ušesa morala v bolnišnico. Animatorji so najboljši in jih bom zelo pogrešala.« (Sara Marija)

»Bilo je super, vse mi je bilo všeč.« (David)

»Kot animatorica sem bila prva na letovanju. Bila sem zelo zadovoljna in navdušena nad tem, saj so se otroci in ostali animatorji imeli zelo lepo. Imeli smo res lep duhovni in športni teden, kjer je potekalo vse kot

po maslu.« (Viktorija)

»Meni je bilo v Izoli super, najboljše.« (Jan)

»Imela sem se lepo. Spoznala sem veliko novih prijateljev. Animatorji so bili prijazni. Všeč mi je bila tema letovanja. Hrana je bila dobra.« (Maruša)

»23. 7. 2017 smo začeli letovanje v Izoli. Ko smo prišli, smo odnesli prtljago v veliko sobo, kjer smo spali. Prva dva dni nas je malo lovilo dež in pihal veter, zato smo si tisto popoldne ogledali film. Veliko smo se igrali in izdelovali zapestnice, igrali nogomet in družabne igre. Naslednji konec tedna je bil lep in sončen. Veliko smo se kopali, kar je zelo zabavno. Imeli smo dva odlična kuharja, ki sta vedno skuhalo kaj dobrega. Spremljala sta nas tudi Eva in Primož, ki sta skrbela, da ni zmanjkalo hrane in

Iz življenja naše družine

pijače. Bili smo razdeljeni po skupinah, s katerimi smo vsak dan opravljali različna dela v hiši. Imeli smo odlične animatorje, ki so skrbeli za nas, se z nami igrali in se pogovarjali o sv. Vincenciju, poleg njih pa še voditelja Andreja, sestro Vlasto in duhovnika Boruta.« (Jerca)

»V Izoli je bilo res noro dobro! Žal mi je, da se letovanja kot animatorka nisem udeležila že prej, saj smo bili res dobra ekipa. Všeč mi je bilo vzdušje, smeh in seveda hrana. Pravzaprav bi res težko našla kakšno pripombo, tako da se že veselim naslednjega leta.« (Urša)

»Všeč so mi bile kateheze. Bilo je zabavno, ko smo reševali Vincencija in

uživali v vodi. Hrana je bila odlična. Všeč so mi bile večerne igre in sprehod.« (Jože)

»Preživeli smo super, lep, sproščen a tudi naporen teden. Izredno prijetna je bila vsakodnevna molitev rožnega venca, ki je bila letos novost letovanja. V tem tednu so se med animatorji in otroci spletle globoke prijateljske vezi, zato že nestrpno pričakujemo prihodnje leto.« (Klara) ■

Romanje v Prekmurje

Rebeka Albreht

Vsoboto 20. maja smo se MVM-jevci iz različnih krajev odpravili na romanje v Prekmurje. Po dolgi vožnji smo prispeli na prvi cilj: mlin na Muri. Ogleдали smo si, kako so včasih delali mlinarji. Potem smo se odpravili v Turnišče, kjer smo si pod vodstvom p. Tonija ogledali cerkev Marijinega vnebovzvetja, ki je stara že več kot 900 let. V starem delu so še ohranjene freske, z leti pa so prizidali nov del, v katerem zdaj

stoji Marijin kip. Po ogledu cerkve smo obiskali sestre klarise. Skupaj smo zapeli litanije. Povedale so nam o svojem življenju v samostanu in nam lepo postregle. Ko smo se poslovili, smo si ogledali pravo panonsko hišo, takšno kot so bile včasih. Za konec smo se ustavili v Plečnikovi cerkvi v

Bogojini. Zelo zanimivo je bilo opazovati posamezne stvari in njihov pomen; strop je na primer okrašen z glinenimi posodami, zvonik pa ima obliko prsta, ki kaže v nebo. Tam se nam je pridružil g. Borut in smo imeli mašo. Potem pa je bil že čas, da se odpravimo proti domu. ■

Prodaja peciva v Mengšu

Katja Albreh

V nedeljo, 18.6.2017, je mengeška skupina MVM pripravila dobrodelno razstavo peciva. Nekaj krajanek je svoje sladke izdelke razstavilo

na ogled in obiskovalci so s prostovoljnim darom za leto prispevali k financiranju letovanja v Izoli otrokom, ki si ga sicer ne bi mogli privoščiti. Otroci bodo

presrečni, ostali MVM-jevci pa komaj čakamo, da poskusimo organizirati kakšen tak sladek dogodek tudi v svojih župnijah. ■

Srečanje MVM vzhodne Evrope

Katarina, Lucija in Katja

Bila je pozna ura, ali pa zgodnja (odvisno za koga), ko smo se iz Šentjakoba odpravili v deželo pod Karpati. Čakala

začela.

No, pa da ne dolgovezimo. Tam pod Karpati smo se srečali s skupinami MVM iz vzhodne Evrope.

(svetovni šef MVM), Marie Clarie (mednarodna tajnica, ki se muči z našo angleščino) in p. Irvin.

nas je dolga pot, ki je tudi precej ravna, saj smo morali premagati celo Panonsko nižino. Tako smo prispeli na mejo z Ukrajino, kjer se je naša pustolovščina šele

Poleg Slovencev in Ukrajincev so prišli tudi mladi iz Poljske, Slovaške, Belorusije, Albanije, Bosne in Hercegovine, seveda pa ni manjkal Yancarlos

Pogovarjali smo se o treh dimenzijah našega delovanja. Najprej o narodni identiteti, o Mariji ter o vincencijanski karizmi. Poleg resnega dela pa ni manjkalo

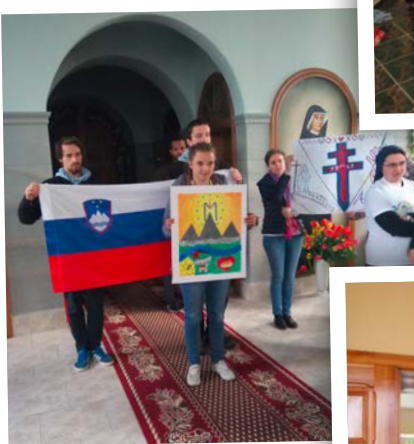
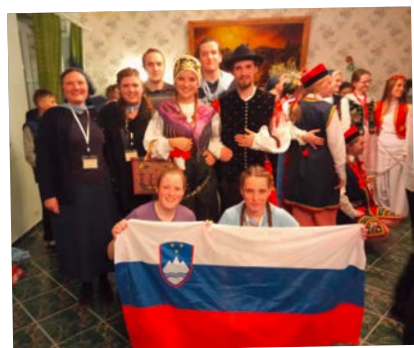
Iz življenja naše družine

petja, smeha in zabave. Prvi večer smo se udobno namestili, v drugem večeru pa je sledilo spoznavanje. Najbolj zanimiv je bil zadnji večer, kjer je vsaka država predstavila svojo kulturo. Lahko le enkrat ugibate, katera država je najbolj 'zažigala'. Seveda smo bili to Slovenci z našo Golico in Kranjskim Janezom. Za posladek smo zaplesali še en valček (Slovenija, od kod lepote tvoje).

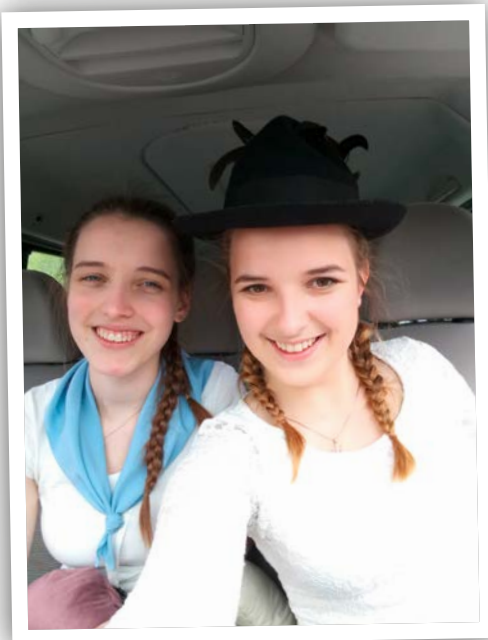
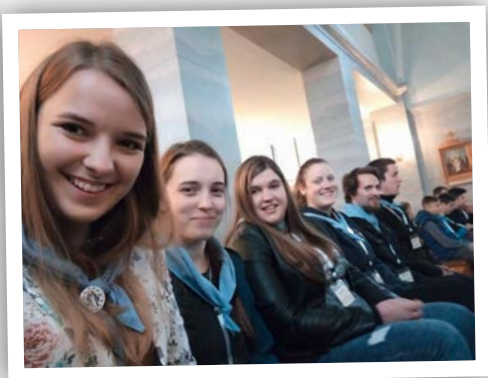
Kot vedno pa je prišel tisti dan, ko je bilo treba oditi. Ker smo se tako navezali na Ukrajino in udeležence srečanja, smo odšli zadnji. S solzami v očeh smo si izrekli željo po ponovnem srečanju in se odpravili proti domu.

Na poti nazaj smo najprej morali poiskati mejo, kjer bi nas spustili čez z avtom in ne samo na kolesu. Med iskanjem smo vozili slalom med kravami in izkušali luknjaste ceste, v primerjavi s katerimi so naše pravo udobje. Ko pa smo po dolgem čakanju končno prišli čez šengensko mejo, smo dobesedno naravnost oddrveli domov.

To srečanje nam bo gotovo ostalo v zelo lepem spominu. Komaj čakamo na naslednje. ■

Marijanska Vincecijanska mladina

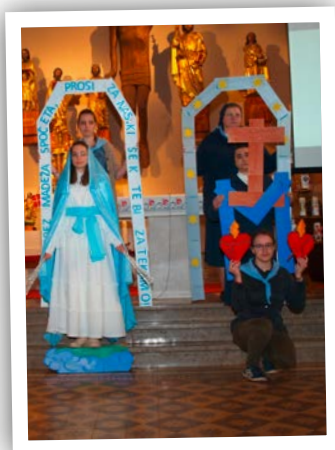

Dobrodelni koncert

Ana

Na lepo majsko nedeljo, 7. maja zvečer, je v šentjakobski cerkvi potekal dobrodelni koncert, na katerem smo zbirali sredstva za letovanje za otroke iz družin, ki si tega ne morejo privoščiti. Sodelovale so sestre usmiljenke, animatorji MVM, otroški pevski zbor

in vokalna skupina iz Šentjakoba. Tema koncerta je bila 400-letnica vincencijanske karizme in čudodelna svetinja. Po koncertu je bila pred cerkvijo pogostitev in druženje. Hvaležni smo vsem, ki ste nas podprli s svojo navzočnostjo na koncertu in prispevkom. ■

Duhovno družabni vikend za osnovnošolce

s. Vlasta Tacer #KLC

Od 17. do 19. marca se je pri sestrah v Šentjakobu zbralo okrog 60 otrok in mladih, različnih starosti in iz različnih koncev Slovenije. Ob zgledu fatimskih pastircev smo spoznavali, kako Bog ljubi vsakega človeka in ves svet, in kako smo zato tudi mi dolžni ljubiti bližnje. ■

Otroci iz mlajše skupine so napisali nekaj vtisov:

»Všeč mi je bilo, ko smo igrali nogomet.« Rok Kralj

»Res je bilo lepo, ko smo spoznali nove prijatelje.« Brina Matuš

»Všeč mi je bilo, ker smo šli pozno spat.« Ema Tacer

»Všeč mi je bilo, ko smo imeli jutranjo telovadbo.« David Markovič

»Všeč mi je bila zabava ob večerih, delavnice, zabavanje zunaj...« Marjetka Rakar

»Na duhovnih vajah mi je bilo najbolj všeč, da smo vedno nekaj delali in nam ni bilo dolgčas.« Alja, 6. razred

»Meni je bilo na duhovnih vajah super, saj sem spoznala veliko novih prijateljic in spremljali so nas najboljši animatorji.« Eva Bošnjak, 5. razred

»Duhovne vaje so bile super, najbolje je bilo, da sem spoznala veliko prijateljic.« Karin Forte, 5. razred

»Na duhovnih vajah mi je bilo najbolj všeč, ko smo igrali nogomet.« Urška Žnidaršič, 5. razred

»Všeč mi je bil duhovno družabni večer.« Katarina Pirnovar, 5. razred

Iz življenja naše družine

»Fajn, ker smo bili zunaj.« Neža

»Dober, ker smo peli, se zabavali in bili zunaj.« Ana Marija, 5. razred

»Dobro mi je bilo, ker smo lahko šli ven igrat nogomet.« Anže

»Dobro mi je bilo, ker smo fuzbal špilal.« Aljaž

»Dober mi je bilo, ko smo izdelovali ogledala.« Nastja

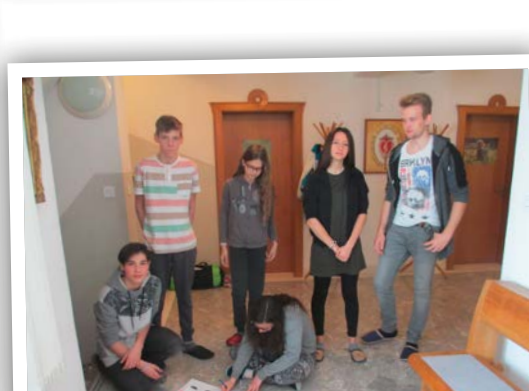
»Všeč mi je bilo, ko smo imeli zabavni večer in ko smo ustvarjali.« Andreja

»Na duhovnih vajah je bilo zabavno. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo eni od sester ofirali.« Nika Bolta

»Všeč mi je bil fuzbal in ker sem se naučil o treh pastirčkih.« Peter Knaus

»Všeč mi je bilo na zabavnem večeru. Bilo je zabavno.« Doreana

»Všeč mi je bilo, da sem spoznala veliko novih prijateljev. Zabavno je bilo na zabaven način.« Evita Rakiž Arko

Počitnice na Pagu

Klara Vučko

V sredini julija se nas je 12 animatorjev MVM za nekaj dni odpravilo na počitnice. Kot že marsikatero leto prej smo se tudi letos zabavali na otoku Pagu. Prva izjemna stvar teh počitnic je bila vožnja z novim kombijem lazaristov, ki je pod

skrbnim očesom Boruta Poharja drvel po obalni cesti in nas varno pripeljal do cilja. Kljub nekajurnemu čakanju trajekta, ki zaradi burje ni vozil, smo zgodaj popoldne veseli prispeli do vasice, kjer se nam je v prihodnjih dneh zgodilo marsikaj lepega!

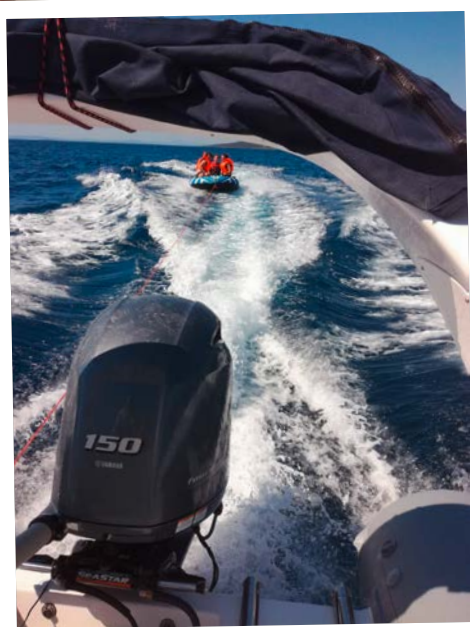
Ko smo se končno razpakirali, se malce spočili in najedli, je sledil dooolgo pričakovan skok v kristalno čisto vodo. Ob sončnem zahodu pa smo se skupaj s še nekaj slovenskimi družinami zbrali na terasi bližnjega apartmaja s pogledom na morje in obhajali čudovito

Marijanska Vincecijanska mladina

Oratorij na Mirenskem Gradu 2017

Ana Taylor

Na Mirenskem Gradu je od 3. do 8. julija 2017 potekal že tradicionalni oratorij za otroke, ki ga je organiziralo Društvo prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote in katerega osrednja junakinja je bila Marija.

Oratorij je počitniški program, namenjen otrokom od 4. do 13. leta starosti. Oratorij združuje prijetno, športno in ustvarjalno preživljanje prostega časa ter vzgojo za vrednote. Povezuje ga glavni junak, ki se skozi dramsko igro predstavlja otrokom. Letos nas je spremljal lik Marije. Z njo smo spoznavali, kako naj z veseljem odrastemo v dobre ljudi, zato smo ves oratorijski teden vzklicali: »Veselim se z Marijo!«

Vsak dan se nam je pridružilo več kot 160 otrok, za katere je skrbelo 43 animatorjev pod vodstvom voditeljev. Za 14 otrok, mlajših od štirih let, je bilo organizirano varstvo, malčki pa so bili vključeni tudi v oratorijsko dogajanje. Posebno ekipo so sestavljale

Na letošnjem oratoriju so ves teden vzklicali: "Veselim se z Marijo!"

družine iz zakonskih skupin in njihovi prijatelji: poskrbeli so, da so kateheze potekale nemoteno, pripravljali so material, ki smo ga potrebovali na oratoriju, pomagali so v kuhinji in pri varstvu najmlajših. Voditelji pa so poskrbeli, da je oratorij potekal nemoteno.

Oratorijski program se je pričel zjutraj, ko so se otroci skupaj z animatorji igrali različne igre (z žogo, kolebnico, hoja po vrvi, balinanje, skejtanje, badminton, risanje s kredami ...). Ko je zazvonil oratorijski zvonec, smo se razporedili po skupinah ter skupaj ob

dvigu zastave zapeli oratorijsko himno. Glavna točka dneva in rdeča nit oratorija je bila dramska predstava, skozi katero smo spoznavali Marijino življenje. O njej smo se pogovarjali na katehezah, kjer smo skozi interakcijske igre ter različne dejavnosti Mariji zauपालi svoje sanje, z njo delili čustva, ji sledili, tudi če ne gre vse po naših načrtih, se učili drug od drugega, potrpeali, ko je kaj težko narediti ter z njo živeli. Po katehezi so sledile proste igre, petje in ples, molitev v cerkvi in kosilo. Popoldnevi so bili rezervirani za

športne, vodne in miselne igre, veliko igro, lov na zaklad ter različne delavnice. Pri delavnicah so otroci izbirali med ustvarjanjem z glino, žganjem v les, lino-rezom, ustvarjanju s sivko, družboslovnimi in naravoslovnimi izleti, frizersko delavnico itd. Delavnicam so sledile igre (športne, vodne, miselne), kjer so se otroci skozi zabavo kot skupina lahko naučili sodelovanja ter se med seboj še bolj povezali. Dva popoldneva sta bila posebej rezervirana za veliko igro ter lov na zaklad.

Ob zaključku pestrega dneva smo se vsi skupaj spet zbrali pred prizoriščem, kjer so voditelji skupinam razglasili rezultate iger. Po protokolu so sledili vzkliki skupin, spust zastave ter petje oratorijske himne.

V soboto, na zadnji oratorijski dan, je program za otroke potekal le dopoldan. Popoldne je po zaključni maši sledila prireditev, kjer so si starši in ostali obiskovalci ob spremljavi oratorijskega benda lahko ogledali ročne umetnine otrok, dramsko predstavo, fotografije ter sodelovali na srečelovu.

Posebna zahvala za uspešno izpeljan oratorij gre

Mariji, ki je neprestano bedela nad nami. Zahvala tudi donatorjem, animatorjem, voditeljem, predvsem pa družinam oz. mamicam, ki so skrbele, da so kateheze potekale nemoteno, skrbele za material, ki smo ga potrebovali tekom tedna, pomagale v kuhinji in pri

varstvu otrok, mlajših od 4 let.

Oratorij je odlična vzgojno-zabavna izkušnja tako za otroke kot za animatorje, saj se skupaj z glavnim junakom učimo ter rastemo. Zato: se vidimo spet prihodnje leto! ■

Z Marijo na pot spremenjenja

Vesna Lapanje

Duhovne vaje v hribih smo v letošnjem letu izvedli na Kobariškem. Nastanjeni smo bili v Livških Ravnah v Centru šolskih in občolskih dejavnosti. Duhovne vaje so potekale od četrтка, 10. 8., do nedelje, 13. 8., premišljevali pa smo ob temi letošnjega oratorija in se z Marijo podali na pot spremenjenja.

Vsak dan smo se ustavili ob enem od oratorijskih vzklikov ter se učili, kako lahko Mariji zaupamo in ji sledimo, se z njo učimo in potrujemo ter skupaj z njo z veseljem živimo.

Prvi dan smo se dobili v Kobaridu, od tam smo se odpravili mimo slapa Kozjak preko Magozda do cerkve Srca Jezusovega v Drežnici. Pred cerkvijo smo razmišljali o prvi temi: Kaj pomeni spremenitev? Pot nas je nadalje vodila nazaj v dolino do vasi Ladra, kjer smo sedli v avtomobile in se odpeljali do doma v Livških Ravnah. Na poti nas je spremljalo neurje, mi pa smo se veselili, da Bog skrbi za nas in nas varuje hudega.

Naslednji dan je bilo še vedno nestabilno vreme,

mi pa smo spoznavali, kako lahko Mariji zaupamo in ji sledimo. Podali smo se na pohod po Kolovratu. Zanimivo je bilo spoznanje, da kljub slabemu vremenu lahko zaupamo in vztrajamo na poti. Nevihta nas je zajela, ko smo se bližali bivaku Zanusi in smo se lahko vsi vanj skrili in počakali, da se je vreme umirilo. Nato smo osvojili vrhove Kolovrata, Nagnoj, Trinški vrh in obiskali vojaški muzej v naravi, ki se razprostira na vrhu Za gradom.

V tretjem dnevu nam je bilo vreme naklonjeno. Šli smo na daljšo planinsko turo, ki nas je vodila iz vasi Avsa do vrha Matajurja. S skupnimi močmi in ob medsebojnem vzpodbujanju nas je vseh 31 udeležencev duhovnih vaj, med njimi tudi otroci, osvojilo vrh Matajurja, kjer stoji Marijina cerkev. Pred njo smo posedeli na sončku ter razmišljali, kako se lahko z Marijo učimo in z njo potrujemo, ko je težko. Po celodnevem potepanju v naravi smo se zadovoljni vrnili nazaj v naš dom.

Zadnji dan duhovnih vaj smo se podali na Tolminsko

do izvira reke Tolminke nad planino Polog. V naravi smo našli primeren prostor za zadnje razmišljanje, kako naj Marijo poneseemo v svoje življenje in se kot ona veselimo vsega, s čimer smo obdarjeni. Po maši smo imeli refleksijo duhovnih vaj in se nato spustili v dolino po desnem bregu Tolminke čez planino Prode. Za konec smo se čez Tolminko zapeljali z žičnico, kar je bilo za vse lepo doživetje.

Duhovne vaje smo zaključili v duhu hvaležnosti Bogu, ki nas je zbral in varoval ter nam dal g. Petra Žaklja za duhovno vodstvo. Poslovali smo se z željo, da se naslednje leto spet vidimo. ■

Na duhovnih vajah v hribih so premišljevali o Mariji in se z njo podali na pot spremenjenja.

Stari Pepe Poper, plemeniti Franc Jožef in kmet Janko ...

Zgodba o počitniškem varstvu otrok

Petra Markič

Vas zanima, kdo so ti možje? Zgodba se odvija v juniju, ko se je šola končala in so se pričele počitnice. V Centru za družine Mirenski Grad pa je bilo vse živo. Med počitnicami se je zvrstilo 73 šolskih in predšolskih otrok, ki so prihajali na počitniško varstvo, ki pa ni bilo navadno varstvo. To je bilo prav posebno druženje ob delu, igri in ustvarjanju, pa tudi v plavanju.

Vsako jutro, od ponedeljka do petka, smo se zbrali pred cerkvijo Žalostne Matere Božje in skupaj odšli v jedilnico Marijinega doma. Kaj kmalu je zadišalo po vročem mleku, toplém kruhu in tudi po (še posebej za animatorje in voditelje) potrebnih močnih kavi. Skupaj smo pojedli zajtrk, pomili posodo, se razdelili v dve skupini in se pogovorili o dnevu, ki je bil pred nami. Nato smo pričeli z delom. Pomerili smo se v čiščenju, postiljanju, kuhanju marmelade, čiščenju sadja, pletju in še čem. Ni nam bilo vedno lahko, saj smo se morali kar potruditi v

preganjanju lenobe in krepitevi vztrajnosti. Na koncu pa smo bili vedno veseli dosežkov: lepe sobe, čiste omare in prostorov, okusne marmelade in cmokov... Po delu je nastopil čas ustvarjanja. Šivali smo prtičke, delali vrečke iz sivke, vlivali in izdelovali izdelke iz mavca.

Nekega dne pa nas je pred mladinskimi prostori pričakal kup sena, šivanke, trda nit, hlače, srajce in kape. Pomerili smo se v izdelovanju strašil. Ni bilo lahko, a na koncu so nastali pravi trije možje – stari Pepe Poper, plemeniti Franc Jožef in kmet Janko. Vsi navdušeni nad možmi smo jih postavili na strategske pozicije, da bi kar najbolje opravljali svojo nalogo – odganjali ptičke stran od breskev in grozdja. Po zares toplém dnevu nas je na koncu dneva pričakalo še kopianje in tekmoval-

nje v skokih v našem velikem bazenu.

Čas hitro teče in že so pred nami novi šolski dnevi. Lepi spomini na počitniško varstvo nas bodo spremljali vse do naslednjega poletja, ko se spet dobimo skupaj na Gradu.

Lepo vabljeni, da se pridružite tudi vi! Vas bomo veseli mi, pa tudi naši trije možje! ■

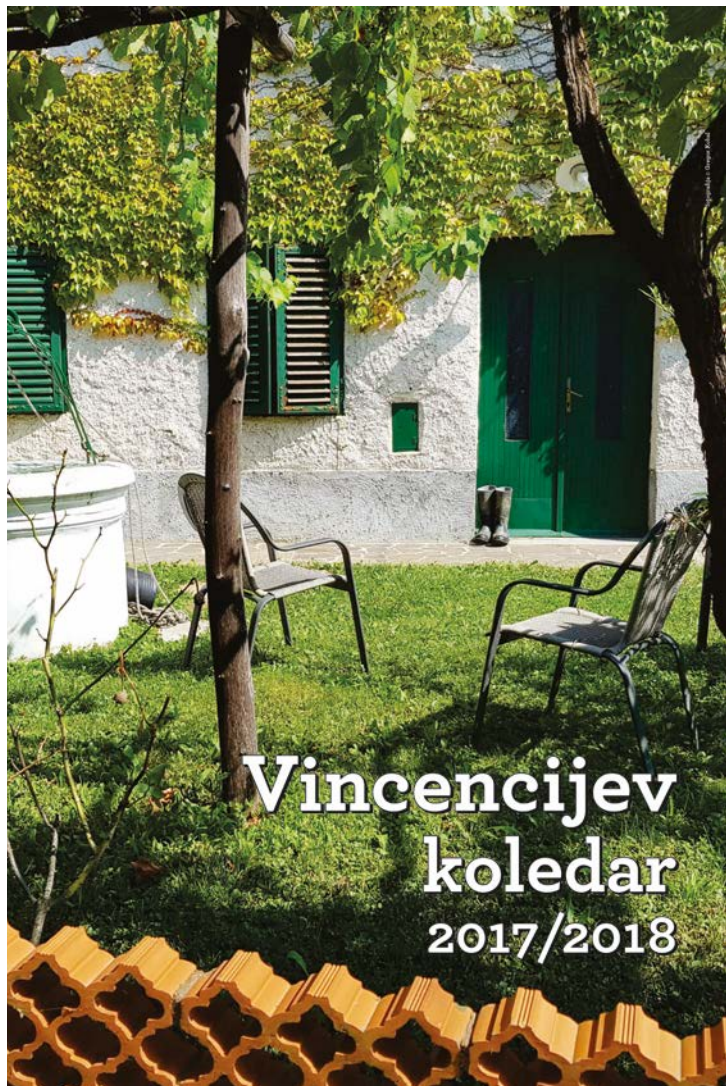
Dobrodelna akcija »Vincencijev koledar 2017/18«

V naslednjih nedeljah bodo marsikatero slovenske župnije sodelovale pri dobrodelni akciji »Vincencijev koledar 2017/18«. Župnije bodo namreč obiskali člani Društva prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote, ki so že sedmo leto zapored pripravili Vincencijev koledar, tokrat na temo »DOM, KI GA USTVARJA KULTURNA DEDIŠČINA«. Gre za stenski koledar, ki velja od septembra 2017 do decembra 2018, krasijo pa ga fotografije, ki prikazujejo dom kot prostor srečevanja, druženja in povezovanja. Priporočen prispevek za koledar znaša 10 evrov. Zbrana sredstva bodo letos namenjena nakupu in prenovi stanovanja za družino brez doma.

S pomočjo Vincencijevega koledarja skušajo člani društva uresničevati projekte, ki se kažejo kot odgovor na stisko, vendar pa jih brez angažiranja tolikih prostovoljcev in dobre volje ljudi ne bi mogli izpeljati. Prispevki, zbrani v preteklih letih, so omogočili

nakup opreme za mizarsko delavnico, ureditev doma za tri brezdomce ter nakup in obnovo stanovanja za družino z majhnimi otroki.

Nov Vincencijev koledar lahko naročite tudi po elektronski pošti (info@društvo-vzd.si) ali po telefonu (041 286 454). ■

V Krščanskem bratstvu je vedno veselo

Slavko Breznjek

Dragi prijatelji Vincencijeve poti, dovolite, da vam v nekaj vrsticah predstavim delovanje Krščanskega bratstva bolnikov in invalidov Pomurske skupine. Aktivni smo skozi vse leto, posebej

vabijo ven na druženje in potovanja.

Tako kot vsako leto se je tudi letos Pomurska skupina Bratstva zbrala na srečanju, ki je 20. maja 2017 potekalo v zavodu Marianum v Veržeju. Dopoldansko

medsebojnim srečanjem in prijetnim pogovorom. V popoldanskem času smo se še enkrat zbrali v kapeli pri večernicah, ko smo še posebej počastili Kraljico majnika. V lepem vremenu smo se po večernicah zbrali na dvori-

Na srečanju invalidov v Veržeju je sv. mašo daroval Borut Pohar.

Foto: Tone Planinšek.

pa pride naše delo do izraza v času, ko se posloviijo hladni zimski meseci. Takrat se prebudi narava, z njo pa tudi mi, saj nas sončni žarki kar

mašo je daroval duhovni voditelj Bratstva Borut Pohar ob somaševanju salezijanca Jožeta Duha. Sledilo je kosilo, temu pa čas, namenjen

šču, kjer so nas božali majski sončni žarki in se nikomur ni mudilo domov.

In prav na tem srečanju je naš član Janez Roškar izrazil

Krščansko bratstvo bolnikov in invalidov

željo, da bi letos pripravili še eno srečanje, v počastitev njegovega jubileja, saj ga bo letos obiskal Abraham. To srečanje naj bi pripravili kar na njegovem domu v Banovcih. Takoj smo pričeli iskati primeren datum, da bi se nas lahko srečanja udeležilo čim več prijateljev. Uskladili smo se za 24. junij 2017, dan ko se spominjamo rojstva Janeza

Krstnika.

Na omenjeni dan smo se prijatelji podali k Roškarjevim. Čim bolj se je ura pomikala proti enajsti uri, tem bolj se je dvorišče našega jubilanta polnilo z jeklenimi konjički. Na začetku je duhovni voditelj Borut Pohar ob somaševanju salezijanca Mirka Rakovnika daroval sveto mašo. Sledilo je kosilo,

nato se je oglasila harmonika sodelavca Bratstva, Zlatka Novaka, in začelo se je veselo praznovanje s pesmijo. Praznovanju osebnega jubileja Janeza Roškarja smo dodali še hvaležen spomin na 26. rojstni dan naše domovine Slovenije, ki se je obhajal dan kasneje, zato smo na kraju praznovanja izobesili slovensko zastavo.

Ker je praznovanje potekalo v mesecu vrtnic, ko posebej častimo Srce Jezusovo, smo to presveto Srce počastili z molitveno uro, zmolili litanije Srca Jezusovega in zapeli pesem na čast Jezusovi in naši Materi Mariji. Po molitveni uri smo nadaljevali veselo druženje ob glasbi in domači slovenski pesmi. V takem veselem razpoloženju človek pozabi pogledati na uro in šele sonce nas je opominjalo, da se dan nagiba proti večeru.

Na koncu bi se rad lepo zahvalil našemu gostitelju Janezu za povabilo ter vsem njegovim domačim, ki so zavzeto sodelovali pri nepozabnem dogodku. Lepo se zahvaljujem tudi vsem udeležencem srečanja, saj je vsak dodal kamenček sreče za doživeto praznovanje. ■

Janez Roškar je ob svojem jubileju zbral prijatelje doma v Banovcih. Foto: s. Edith Metelko.

Dan staršev v ŠDV

Dominik Mlakar

Pisal se je sedmi maj leta 2017 in ura je bila pet minut do dvanajstih. Cerkev Srca Jezusovega v Ljubljani se je vztrajno polnila. Bilo je precej več ljudi kot ob navadnih nedeljah in to z razlogom! Bil je namreč že 22. dan staršev in družine študentov so prihajale z vseh koncev naše dežele.

lepe, naš novi ravnatelj Tilen pa je v pridigi nagovoril starše in študente.

Po maši smo se preselili v prostore študentskega doma, natančneje v novoimenovano Vincencijevo dvorano. Družabnega dela dneva na žalost nismo mogli izvesti zunaj, ker je bila vremenska napoved precej slaba. Kljub temu pa je

čevapčiče. Janez je poskrbel za pomfri, dekleta pa za to, da je bila hrana lepo postrežena. Hvala vsem! Kot se spodobi za piknik, je bila hrana dobra in je ni zmanjkalo.

Sledil je kulturni program. Domski pevski zborček je pod vodstvom Eme zapel dve prelepi pesmi, nato nas je nagovoril rav-

S pripravo dneva staršev študenti izkažejo staršem svojo hvaležnost, da so lahko v Domu.

Ob dvanajstih je zadonel cerkveni zvon in oznanil začetek svete maše. Sodelovanje je pripravila skupina za duhovnost, ki skrbi za to, da so maše v Domu zmeraj

v Domu vladalo prijetno vzdušje. Naše družine so sproščeno kramljale, medtem pa so zavzeti študentje in Boštjan zunaj tekmovali, kdo bo spekel boljše

natelj Tilen. Predstavil je svoje videnje tega, kako poteka življenje v študentskem domu. Govoril je o udejstvovanju študentov v Domu, o skupnih projektih,

Iz življenja naše družine

ki smo jih v preteklem letu izpeljali, o skupinah, ki jih imamo. Te obsegajo vsa področja študentskega življenja, od duhovnosti, skupine za rast - ti skrbita za zrelost, do skupine za okolico, ki vse leto skrbi, da je okolica pospravljena. Potem imamo skupine, ki skrbijo za umetniško izražanje, to sta predvsem dramska skupina in omenjeni pevski zborček. Tilen je razložil tudi svojo vizijo o Domu, da bi se prebivalci v njem počutili kot eno srce in ena duša. Sledil je intervju z našo predsednico Saro. Povedala nam je o delovanju vlade študentskega doma, o svoji vlogi in nalogah ter kako je biti predsednica tako super doma. Za malo zabave je poskrbela skupinica študentov, ki je v kratki predstavi hudomušno prikazala študentsko življenje. Za konec sta nam dan polepšala še virtuoz Gašper in Karin s pesmijo Ne čakaj na maj.

Po kulturnem programu je potekalo sproščeno druženje, pri čemer so se v ozadju vrstile slike z dogajanjem v Domu. Zunaj je posijalo sonce in najmlajši člani so se zapodili ven, kjer so lahko igrali razne športne igre. Ker pa se je dan približal večeru, so se morali marsikateri starši

Skupina študentov je na humorni način prikazala študentsko življenje.

počasi odpraviti domov, saj so imeli opravke na kmetijah, nekateri pa so morali opraviti še precejšnjo pot proti domu. Po končanem dnevu smo študentje s skupnimi močmi hitro vse pospravili in večer preživeli ob sproščnem druženju.

Kljub dežju je dan uspel. Ob tem bi se rad zahvalil vsem, ki so sodelovali, predvsem pa staršem, ki so nam omogočili, da smo tu, nas podpirajo na naši poti; konec koncev pa je zaradi njih ta dan sploh nastal. ■

Pričevanje brata Yuna v ŠDV

Zala Tolar

Vsredo, 10. maja 2017, smo imeli v Študentskem domu Vincencij poseben obisk. Prišel je brat Yun s Kitajske, goreč Kristusov pričevalec, ki je bil zaradi svoje vere večkrat zaprt. Poleg njega nam je del zgodbe povedal tudi njegov sin Isaac. Ne bom se spuščala v celotno zgodbo o bratu Yunu, saj smo jo lahko zasledili v večini verskih časopisov,

seveda pa je na voljo tudi njegova knjiga Nebeški človek, ki podrobno opiše njegovo izkušnjo Boga.

Naj povem le, da je izjemen mož, ki nam je vsem Slovencem lahko za zgled. V svoji okolici se radi skrivamo; ne izrazimo na glas svoje vere, saj se bojimo, da nas bo družba obsojala. Na drugi strani pa v okolju, kjer se vero podpira, upamo živeti tako, kot nas uči

Jezus. Mislim, da bi morali vsi postati pogumnejši kristjani - seveda ne z vsiljevanjem svoje vere drugim, temveč z resničnim izražanjem Boga v nas samih. To lahko naredimo, če smo z njim v nenehnem stiku in živimo krščanske vrednote ter z ljubeznijo sprejemamo drugačne od sebe. Upajmo si biti zvesti Njemu, ki je za nas dal svoje življenje! ■

Brat Yun s Kitajske je goreč Kristusov pričevalec.

Krotko – Sprejem križa je začetek odrešenja

Jože Zupančič CM

Uresničevanje tega načela »KROTKO – Sprejem križa je začetek odrešenja« je pogoj, da bomo dosegli tisto, kar Jezus obljublja na gori blagrov: »Blagor krotkim, kajti deželo bodo podedovali« (Mt 5,6).

Da bi mogli doumeti daljnosežnost teh sporočil, se bomo skušali ustaviti pri posameznih pojmih. V sredini naslova je beseda 'križ'. Na kaj vse lahko pomislimo ob tej besedi. Najprej pomislimo na tisti križ – naj bo s podobo Kristusa ali brez nje –, ki ga imamo za simbol krščanstva, znamenje odrešenja in dokaz Božje ljubezni. O vsem tem premišljujemo pri molitvi križevega pota, ko pri vsaki postaji vzklikamo: »Mólimo te, Kristus, in te hválimo, ker si s svojim križem svet odrešil.«

Poleg tega verskega pomena pa beseda križ v vsakdanji govorici pomeni tudi: trpljenje, težava, skrb, bolezen, starost in tudi smrt. Seveda najhitreje – pogosto tudi boleče – občutimo tisti križ, ki nam ga povzročijo

drugi. Morda je to njihov težak značaj, besede nerazumevanja ali dejanja, s katerimi se ne strinjamo. Pri tem pa pozabljamo, da smo dostikrat križ tudi sami sebi – v svojem vsakdanjem/osebnem življenju ... Bolj ko se ga želimo otresti, težji postaja.

Sv. Ludovika de Marillac, ki je pri ustanovitvi Družbe hčera krščanske ljubezni (sester usmiljenk) skupaj z Vincencijem imela odločilno vlogo, je svojim sestram priporočala: »Bodite zelo potrpežljive in blage do svojega bližnjega; pogosto zakrijte njegove napake in si pred oči postavite svoje.«

S tem je že nakazano, da je potrebno nekaj storiti. Je dovolj, če kdo reče, da se je treba pač sprijazniti s trpljenjem, ali celo vdati se? Takšni nasveti me niso prepričali. Prav tako ne morejo pomagati prazne in površne besede tolažbe. Duhovni pisatelj Pronzato je zapisal: »Ni revnejšega bitja kot človek, ki misli, da more do dna razumeti bolečino bližnjega.« Kaj nam ostane ob

trpečem človeku? Molk in tiha navzočnost, ki daje čutiti, da mu želimo biti blizu.

Papež Benedikt XVI. je ob obisku v Auschwitzu 28. maja 2006 začel svoj nagovor takole: »Na tem mestu strahote, nakopičenja grehov proti Bogu in ljudem, ki v zgodovini nima primerjave, je skoraj nemogoče govoriti – zlasti je to težko za kristjana, za papeža, ki izhaja iz Nemčije. Na tem mestu besede niso učinkovite, primerno je le pretreseno molčanje – molčanje, ki je notranji krik k Bogu: Zakaj si molčal? Zakaj si vse to dopustil? S tem molkom se v sebi priklonimo brezštevilnim truplam tistih, ki so tu trpeli in so bili pahnjeni v smrt; to molčanje postaja glasna prošnja za odpuščanje in spravo, postaja klic živemu Bogu, naj česa takšnega nikoli več ne dopusti.«

Dominikanec Brantschen v svoji knjigi »Zakaj obstaja trpljenje?« navaja tale primer (str.10): »Pogosto se zdi, da je iskanje smisla zaman in da ostane le pretreseno molčanje.

Tudi o velikem osebnem trpljenju lahko teologija molči. Leta 1968 je v eni izmed pariških klinik umrl francoski kardinal Pierre Veillot, pariški nadškof, star 55 let. Njegova agonija je bila dolga in strašna; trajala je tri mesece. Umirajoči Veillot je kot v nekakšni oporoki svojemu prijatelju, škofu Lallierju, izrekel naslednje besede: »Mojstrsko znamo tvoriti lepe stavke o trpljenju. Tudi jaz sem z izbranimi besedami pridigal o njem. Recite duhovnikom, naj raje molčijo; ne vemo namreč, kaj pomeni trpeti. Ko sem to spoznal, sem samo še jokal.«

Zakaj vendarle govoriti o trpljenju? Ne zato, da bi dajali trpečim ceneno tolažbo, ampak da bi skupaj razmišljali zdravi in bolni, kako naj se kot kristjani oklepamo Boga in njegovega dobrega stvarstva kljub trpljenju bitij, ki jih je ustvaril.

Pri svojem dolgoletnem sodelovanju med bolnimi in invalidnimi sem se vedno čudil, kako pogumno so se mnogi soočali s svojo prizadetostjo. Mnogokrat celo hitreje kot njihovi domači. Seveda ni dovolj enkrat reči: Sprejemem. Dejansko je potrebno vsak dan znova sprejeti, kar pomeni trajno

razpoložljivost: sprejemati. Húdo trpljenje je vedno preizkušnja. Nevarno je, da bi zamajalo našo vero. V večini primerov pa se trpečí vernik še bolj oklepa Kristusa, saj na svojem telesu dopolnjuje to, kar še manjka Kristusovemu telesu, ki je Cerkev.

To pot pripravljeno sti Bernard Häring takole opisuje: »Resnica, da smrt ni zadnja katastrofa, verujočega ne odvezuje od razumne skrbi za svoje življenje. Oboje, vera v od-

začenja razumevati, da se mu nezadržno približuje smrt, se začne notranji boj, katerega izid je bodisi ustvarjalna rešitev bodisi krčevita zavrnitev. Po mnenju Kübler-Rossove ima ta proces po navadi naslednje stopnje: 1. zgroženost in zaprepačenost (zakaj jaz?); 2. jeza in nejevolja; 3. poskus pridobiti čas (pogajanje z Bogom); 4. depresija in občutek izgubljenosti; 5. sprejem. Razumljivo, da pri tem ne gre za samodejen ali vnaprej določen potek. ...

Ob trpečem človeku sta potrebna molk in tiha navzočnost.

rešeno smrt in ljubezen do življenja kot Božjega daru in naloge se upira prezgodnji smrti. Dobro je hrepeneti po tem, da bi živeli takó dolgo, dokler ne bi čas življenja dozorel v ljubezni do Boga in do bližnjega. Zato je 'naravno' upirati se smrti, ki se naznanja, preden je naš čas izpolnjen.

Če húdo bolan človek

Ta opis stopenj so mnogi, »ki imajo opravka z na smrt bolnimi«, sprejeli »kot koristen okvirni napotek«. Način in trajanje boja ter ustvarjalna rešitev in sprejetje smrti – vse to je odvisno predvsem od umirajočega in od smisla, ki ga je dal svojemu življenju. Neredko je mogoče opazovati, da ljudje z zdravimi

Iz življenja naše družine

medčloveškimi odnosi živijo dlje, kot je dopuščala oz, predvidevala diagnoza. Ne smemo pozabiti, kako enkrat in neponovljiv je vsak človek in njegovo umiranje. Človek, ki je utrjen v veri, je pripravljen sprejeti smrt na povsem drugačen način kot tisti, katerega vera še ni doživela kake resne preizkušnje. Iz svoje izkušnje v spremljanju umirajočih – zatrjuje Häring

odločil iti v Jeruzalem« (Lk 9,51). Dobro je vedel, kaj ga tam čaka, saj je kar trikrat napovedal: »Sin človekov mora veliko pretrpeti. Starešine ljudstva, veliki duhovniki in pismouki ga bodo zavrgli in umorili, in tretji dan bo obujen« (Lk 9,23).

Vse te napovedi so bile v senci svetlih dogodkov: Jezusove spremenitve na gori in ko je apostol Peter iz-

mogoče, naj gre ta kelih mimo mene, vendar ne, kakor jaz hočem, ampak kakor ti« (Mt 26,39). Občutil je smrtno stisko, zato je prosil Očeta, naj mu ta kelih trpljenja odvzame, vendar le, če je takšna njegova volja.

Pri evangelistu Marku ima ta molitev pomemben poudarek. »Jezus je govoril: »Aba, Oče, tebi je vse mogoče! Daj, da gre ta ke-

Mislil namreč, da se trpljenje sedanjega časa ne da primerjati s slavo, ki se bo razodela v nas (Rim 8,18).

– lahko rečem, da sem bil včasih presenečen, kako so se mirno in zaupno izročili Bogu tudi tisti umirajoči, ki v teku svojega življenja v boju proti grehu niso bili posebno uspešni« (B. Häring, Svobodni v Kristusu III, 86).

Bližamo se cvetni nedelji in obhajanju velikonočnih skrivnosti. Evangelist Luka takole napove Jezusovo pot: »Ko so se dopolnjevali dnevi, da bi bil vzet v nebesa, se je tudi sam trdno

povedal, da je on resnično Božji Sin. Takoj za tem pa je Jezus vsem govoril: »Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vzame vsak dan svoj križ ter hodi za menoj. Kdor namreč hoče svoje življenje rešiti, ga bo izgubil; kdor pa izgubi svoje življenje zaradi mene, ga bo rešil« (Lk 9,24.25).

Ko je bil v vrtu Getsemani, radi navajamo evangelista Mateja: In šel je malo naprej, padel na obraz in molil: »Moj Oče, če je

lih mimo mene, vendar ne, kar jaz hočem, ampak kar ti!« (Mr 14,36). Tu je najprej izpoved vere: »Aba, Oče, tebi je vse mogoče!« To je lahko zgled, kakšna naj bo naša molitev: najprej izpoved vere, potem prošnja za tisto, kar potrebujemo, samo odločitev pa prepustimo Bogu.

Da bi Jezusa mogli posnemati, je potrebno, da gremo k njemu v šolo, saj nas vabi: »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi,

in jaz vam bom dal počitek. Vzemite nase moj jarem in učite se od mene, ker sem krotak in v srcu ponižen, in našli boste počitek svojim dušam; kajti moj jarem je prijeten in moje breme je lahko« (Mt 11,25-28).

Na Vincencija Pavelskega je napravila močan vtis krotkost Jezusa Kristusa in Frančiška Saleškega. Takó skušnja na misijonih kot pri vodstvu Družbe ter stiki z ljudmi so ga potrdili v prepričanju, da je potrebna. Krotkost obsega prijaznost, ljubeznivost in lépo vedenje.

»Družba hoče svojega duha izražati s peterimi krepostmi, ki so povzete iz posebnega gledanja na Kristusa; to so: preprostost, ponižnost, krotkost, zatajevanje in gorečnost za zveličanje duš. O njih je rekel sv. Vincencij: 'Družba naj si še skrbneje prizadeva, da bo te petere kreposti gojila in izvrševala tako, da bodo, postale nekakšne dušne zmožnosti vse Družbe in bodo vedno oživljale vsa dejanja vsakega izmed nas' (Sp II,14)« /Vincencijeva pot I,93/

Gre za Kristusov nauk. »Naučite se od mene, nam pravi, biti krotki. Če bi bil to le kak sv. Pavel ali sv. Peter, ki bi nas opozarjal, naj se naučimo od njega

krotkosti, bi se mogli morda opravičiti. Toda, dragi bratje, Bog, ki je postal človek in je prišel na zemljo, nam je pokazal, kakšni moramo biti, da bomo všeč njegovemu Očetu. Učitelj učiteljev nas uči ... Kaj? Da sem krotak! O moj Gospod, stóri me deležnega svoje velike krotkosti« (Coste XII,186-190).

Kot vse vincencijanske kreposti ima tudi krotkost apostolsko vrednost. Krotki so »ljubeznivi, prisrčni in vedrega obraza nasproti vsem, ki jih ogovorijo, tako da so jim v tolažbo. Zgodi se, da nekateri s svojim smehljajem in prijaznostjo zadovoljijo vse: Bog jim je prvi naklonil milost, da jim je dal prisrčen, krotek in prijazen nastop. Zdi se vam, ko da vam dajejo svoje srce in prosijo, da jim ga daste še vi. Drugi pa nastopajo vase zaprti z žalostnim ali celo odurnim obrazom; to pa nasprotuje krotkosti. Potemtakem, dragi bratje, bo pravi misijonar – in vsak kristjan – storil prav, če se bo ravnal po prvih in se obnašal tako, da bo vsem, ki se mu bodo bližali, vlival tolažbo in zaupanje« (Coste XII,189).

Sveti Vincencij je krotkost uvrstil med dušne zmožnosti svojih sodelavcev. Prvi nagib mu je kot

vedno Kristusov zgled. Nikjer v evangeliju ni zapisano, da bi Kristus rekel: Učite se od mene delati čudeže. Pač pa beremo in ponavljamo: Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen. Zato je Vincencij obe kreposti želel vložiti v temelje naše karizme.

Apostol Pavel je bil prepričan, da »sam Duh pričuje našemu duhu, da smo Božji otroci. In če smo otroci, smo tudi dediči: dediči pri Bogu, sodediči pa s Kristusom, če le trpimo z njim, da bomo z njim tudi poveljani« (Rim 8,16).

Naj vse nas tolaži njegovo spoznanje: »Mislim namreč, da se trpljenje sedanjega časa ne dá primerjati s slavo, ki se bo razodela v nas. ... Sicer pa vemo, da njim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu, namreč njim, ki so bili poklicani po njegovem načrtu. ... Toda v vseh teh preizkušnjah zmagujemo po njem, ki nas je vzljubil. Kajti prepričan sem: ne smrt ne življenje, ne angeli ne poglavarstva, ne sedanost ne prihodnost, ne moči, ne visokost, ne globokost ne kakršna koli druga stvar nas ne bo mogla ločiti od Božje ljubezni v Kristusu Jezusu, našem Gospodu« (Rim 8,18-39). ■

Duhovna obnova Vincencijeve družine

Monika Klašnja

Limbarska gora, 28. junija 2017. Limbarska gora se vzpenja med Moravško dolino in Črnim grabnom na višini 773 m. Na vrhu je stara

božjepotna cerkev sv. Valentina. Romanja se nas je skupaj z gg. Jožetom Zupančičem in Rokom Gajškom udeležilo 21 članov iz ljubljanske, mirenske in

tržiške družine. Zbrali smo se v gostišču zraven cerkve, za katerega skrbi Marko Urankar. Dali so nam na razpolago glavno sobo ter postregli s čajem in kavo.

Ob razmišljanju o trpljenju in smrti se lažje poistovetimo s Kristusom na križu.

Moja pot z Brezmadežno

Alojzija Slavka Urigel

Sem članica Združenja čudodelne svetinje - Otrok Brezmadežne. Že več kot deset let se ji priporočam in zahvaljujem.

Lansko leto me je narodni voditelj g. Franci Rataj CM povabil na srečanje Otrok Brezmadežne k Sv. Jožefu nad Celjem. 8. maja 2016 sem prejela posebno milost; takrat so me povabili na sejo za sestavo Narodnega odbora Otrok Brezmadežne za Slovenijo. Takrat sem bila imenovana za članico Združenja v osemčlanskem odboru.

Voditelj nam je razložil osnovne naloge članov sveta. Med ostalim nam je priporočil tudi to, da je zaželeno, da pritegnemo še več članov in da se Večna devetdnevnic moli skupaj, enkrat tedensko. Povedal nam je, da v kapeli sester usmiljenk v Parizu redno molijo to devetdnevnic vsak torek, med 16. in 19. uro. To je v meni zbudilo željo, da bi jo v tem času molili tudi pri nas in bili duhovno povezani z romarji, ki

prihajajo k molitvi v kapelo prikazanja.

Kar hitro sem pričela z zbiranjem novih članov Združenja. Do danes se nas je zbralo kar 41. V tem sem videla tudi primeren čas, da pričnemo s skupno molitvijo.

2. junija 2016 smo kot skupina pričeli moliti Večno devetdnevnic v naši župnijski cerkvi »Sveta Marija, Mati Cerkve« v Trbovljah. Danes je naša skupina združena pri molitvi vsak torek, ko se nas zbere od 25 do 30 molivcev. Občasno se nam pridruži tudi domači župnik Tomaž Šojč, ki nam je za molitveno podporo celotni župniji hvaležen. Obiskala sta nas tudi voditelja Združenja, g. Franc Rataj in s. Rozalija Laznik.

Z veliko ljubeznijo vsak torek pripravim in vodim naše molitveno srečanje. Vem, da lahko za to prosim tudi ostale člane. Ob vsakem srečanju čutim, da Brezmadežna izliva na nas svoj blagoslov.

Prepričana sem, da se bomo še naprej vsak torek

izročali Marijinemu varstvu in njeni sočutni ljubezni ter še bolj goreče zavestno in večkrat vzklikali: »O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo!«

Po Mariji Brezmadežni, Zvezdi nove evangelizacije, pristrčen pozdrav vsem članom Združenja po vsej Sloveniji in drugod. V imenu skupine iz Trbovelj, iz župnije Sveta Marija - Mati Cerkve. ■

Združenje čudodelne svetinje v Trbovljah

s. Rozalija Laznik HKL

Da je čudodelna svetinja za vsakogar izmed nas resnično znamenje Božje matere do tistih, ki se k njej zatekajo in jo častijo, je dokaz tudi številna skupina članov Združenja čudodelne svetinje v župniji Sv. Marija - Trbovlje. Že dve leti se redno, vsak torek, zbirajo pri molitvi Večne devetdnevnice in če je mogoče še pri maši.

Lepo priznanje in zahvala za to gre prav gotovo gospe Alojziji Urigel, ki se

trudi za pridobivanje novih članov, kakor tudi za vodenje skupine, ki je goreča v molitvi in dejavna pri delih krščanske ljubezni v kraju, ki je dolgo časa veljal za »rdeči revir«. Kot sama pravi, se novi člani kar pri- glašajo in povežejo v skupino, ki želi še bolj spoznati Devico Marijo, jo posnemati in častiti. Kako vesela in spodbudna novica!

Ko smo ob priložnosti zadnjega srečanja podrobneje spregovorili o posameznih simbolih, ki so vtisnjeni na svetinji, je ena od članic dejala: »Ne morete verjeti, kakšno srečo čutim v duši, ker smem biti deležna tolikšnega bogastva, ki nam ga prinaša Marija in tolikšnih molitev, ki se opravljajo po vsem svetu prav ob premišljevanju vsebine čudodelne svetinje.«

Naša goreča in glasna molitev je odmevala v prostoru, ki smo ga povsem napolnili. V človeku se ob tem utrjuje prepričanje, da ne more biti drugače, kakor da Mati sliši in usliši svoje otroke, seveda tako kot je prav Bogu Očetu.

S skupino čuti in jo podpira tudi župnik g. Tomaž Šojč, ki se zaveda duhovnega bogastva, ki ga za župnijsko skupnost predstavlja skupina, ki redno »stoji pred Marijo« in jo prosi za blagor vseh članov njegove farne družine.

Ob tem srečanju sem bila znova potrjena v dejstvu, da se s pomočjo svetinje dogajajo čudovite reči in da se »svetinja širi sama«, kot smo to slišali že tolikokrat. Človeške besede so ob vsem, kar dela Mati Božja, le medel odsev čudovitih Božjih del in posegov v življenje ljudi. V času, ko smo priče tolikim žalostnim in negativnim dogodkom doma in po svetu, se tam, kjer morda najmanj pričakujemo, prižigajo svetle lučke, ki nam dajejo pogum in upanje, da nad nami bedita naš Odrešenik Jezus Kristus in njegova mati Marija.

Marija, mati Cerkve in vsega človeštva, ki si bila brez madeža izvirnega greha spočeta, prosi za nas, ki prihajamo k tebi! ■

Družine Aninega sklada vabijo, da jih podprete

Alen Salihović

VDolenjskih toplicah je pred godom sv. Ane potekalo tradicionalno srečanje družin Aninega sklada. Srečanje, na katerem se je zbralo več kot 400 udeležencev, je namenjeno druženju z dobrotniki ter med družinami, pa tudi izmenjavi izkušenj.

Ker si večina družin ne more privoščiti dopusta, je tovrstno srečanje za družine z več otroki eden od prijetnejših trenutkov. Sveto mašo na prostem je daroval p. Lojze Markelj, ki je družinam med drugim položil na srce: »Naj bodo najprej

Bogu hvaležni, da jim je dal milost, da so lahko postali starši. V Sloveniji je 20 odstotkov ljudi, ki ne morejo imeti otrok. Kako to boli.

Slovenski narod je trenutno v stiski glede otrok; da so oni res priče, da je življenje lepo v zakonu in družini, tudi tam, kjer je

več otrok,« je povedal p. Markelj.

Dejal je še, da je to srečanje tudi zanj, ki se že 40 let ukvarja s pripravo mladih na zakon, lepo srečanje, da so prišli starši s številnimi otroki. »To je danes eno pričevanje, ne samo v besedi, ko vemo, da ni lahko vzgajati, da so še dobri starši, ki svojim otrokom dajejo pogum: bodi ponosen, da si rojen v taki družini.«

Predsednica uprave Aninega sklada Marija Šterbenc pa je o geslu tokratnega srečanja 'Ljubezen lahko v vsakem domu ustvari košček nebes' (Phil Bosman) povedala: »Z geslom srečanja sporočamo to, da vsi dobro vemo, da nobena družina ni popolna,

da bi lahko rekli, da je vedno v njih vse lepo. V vsaki družini se zgodi kaj težkega, ampak z današnjim geslom sporočamo, da je v vsaki družini, če je le malo dobre volje, lahko košček nebes. Če se imamo radi, če smo strpni drug do drugega, če smo ljubeznivi, če si pomagamo med seboj, je to že košček nebes. In ta nebesa lahko okušamo tudi v naših družinah, kjer vemo, da je veliko lepega, včasih je pa seveda treba tudi kaj potrpeti.«

Popoldanski del programa je zaznamovalo druženje v bazenu ter predstavitev mladih glasbenih talentov iz družin Aninega sklada. Predstavili so se Vid in Andreja Kostajšek

in Nace Gartner na harmoniki, čebelarja je odpel Blaž Romih, Ana Žebovec pa se je predstavila z avtorsko pesmijo. »Druženje z družinami nam veliko pomeni. Je potrditev, da smo na pravi poti, hkrati pa tudi sprostitiv. Družine smo med seboj postale zelo povezane, mnogi se dobivamo tudi izven teh srečanj. Anin sklad je zato vsaj za nas blagoslov in veselje,« je dejala Iva Dimic, mama petih otrok.

Če želite pomagati družinam z več otroki lahko to storite tako, da postanete dobrotnik ustanove Anin sklad. ■

Različna so pota, isti pa je Gospod

Jože Planinšek CM

Razmišljanje ob Mi-hovi spodbudi, naj napišem nekaj vrstic o gledališki dejavnosti na Jožefovem hribu, me je popeljalo tja v sredo devetdesetih let, ko smo se v zelo skromnih razmerah

seloiger kot tudi drugače sporočilnih del. Ob tem se je navdušenje med mladimi krepilo, hkrati pa so se izoblikovale tudi igralske sposobnosti.

Odločilen korak na tem področju našega pastoral-

razmišljanje o življenju kot pa misel na uprizoritev, a nam je z ožjo skupino približno tridesetih mladih, kar je za našo malo župnijo zelo veliko, uspelo priti tako daleč, da smo vključili še druge, tako mlade kot

Nastop in program z mašo v Hamiltonu.

trudili s kratkimi igrami za Miklavžev večer in kasneje tudi za materinski dan. V mislih sem imel vedno tudi kaj večjega, vendar si o tem nisem upal na glas razmišljati. Čas je prinesel svoje, z doraščajočimi mladimi smo se začeli lotevati tudi večjih zadev, tako ve-

nega dela z mladimi, ki je bilo vedno vodilo pri vseh uprizoritvah manjših in večjih del, pa je bila odločitev za uprizoritev velikega srednjeveškega misterija »Slehernik«. Na začetku niti nismo verjeli, da bomo uspeli, njegova vsebina je bila bolj ogrudje za

starejše in s skoraj stočlansko skupino leta 2011 uredničili načrtovano. Odziv je bil izredno lep, tako pri sodelujočih kot obiskovalcih. Sledile so štiri ponovitve, enkrat letno. Mladi so se z misterijem spoprijeli tudi globlje in jih je vse - nekatere bolj, druge morda malo

manj - zaznamoval. Ob izredno resni in za življenje pomembni vsebini pa smo si vsako leto dali duška tudi z bolj sproščenimi stvarmi. Tako je za nami že okrog deset pustovanj z večjimi ali manjšimi veseloigrami, burkami in komedijami. Ob tem smo razvijali še

za predah uprizorili manjšega lansko leto, sedaj pa se spoprijemamo z velikim delom Calderona de la Barca »Veliki oder sveta«, ki ga bomo uprizorili v petek 22. septembra na celjskem Starem gradu. To je sorazmerno zahtevno delo, sicer z manj nastopajočimi, a s

delati z mladimi in jih ohraniti v medsebojni povezanosti in v občestvu z župnijo. Spet pa, zdi se mi, tudi ne tako zelo zahtevno, saj je čutiti, tudi za resne stvari veliko več navdušenja, kot bi si morda mislili. Vedno znova sem presenečen, koliko zmorejo. Res

drugo obliko sporočil z različnimi recitali in seveda tudi s priložnostnimi akademijami. Začela so se tudi gostovanja, ki jih je že kar veliko za nami in so nam bila vedno v spodbudo. Sedaj si skoraj ne znamo več predstavljati leta brez kakšne večje uprizoritve. Misteriji pa so ohranili svoje odločilno mesto. Tako smo

temeljitim razumevanjem sporočila, ki je izrazito teološko in življenjsko hkrati. Mladim, je, kot čutim, izziv, saj ob študiranju besedila zastavljajo vprašanja, ki izražajo globino odnosa do vsebine. Prav to pa je zagotovilo, da bodo sporočilo zmogli in znali prenesti na poslušalce.

Danes ni enostavno

je, da marsikomu ne uspe priti k nedeljski maši - koliko molijo, težko rečem, vem pa, da razmišljajo in pripadajo Cerkvi, sicer morda nekoliko drugače od ustaljenega, pa vendarle nič manj predano, kar govori o njihovi notranji in svojski povezanosti z Bogom.

Zelo veliko lepega smo doživeli in še doživljamo,

tako ob vajah kakor ob uprizoritvah in seveda tudi ob vseh drugih druženjih, bodisi pri bogoslužju, župnijskem življenju ali pa zabavi, ki zna biti izredno lepa in vsebinsko globoka, ki pušča sled.

Zagotovo pa je eden izmed vrhuncev našega druženja letošnje potovanje v Kanado in Cleveland. Trindvajset se nas je za štirinajst dni napotilo k našim rojakom v Toronto, Hamilton, Montreal in ameriški Cleveland. Pridno smo delali, saj smo štirikrat predstavili skoraj dve uri dolgo ljudsko veseloigro »Miciki je treba moža«, štirikrat uprizorili misterij Nika Kureta »Bog kliče«, petkrat izvedli recital v pesmi in besedi o Lojzetu Grozdetu ter vsaj šestkrat prepevali pri mašah. Poleg navedenega so fantje v sestavi »Fantje z Jožefovega hriba« izvedli vrsto pevskih nastopov. K temu so svoje dodala še dekleta »Jožefinke« in harmonika ter kontrabas. Nepozabni dnevi in večeri, ki smo jih v sproščenem vzdušju in ob izjemnem sprejemanju naših rojakov doživljali, nam bodo ostali trajno v zavesti in spominu. S tako lahkoto in hkrati prepričljivostjo, zdi se mi, doma

nismo nikoli nastopali, kar izraža povezanost publike z nastopajočimi, ki jo je bilo res čutiti povsod. Vsi smo si enotni, da smo izredno veliko dobili, hkrati pa lahko rečemo, da smo z dobro voljo želeli tudi čim več dati. Nobenega truda nam ni žal in morda so se ti dnevi tako zelo zapisali v nas prav zaradi tega, ker smo bili scela v njih. Hvala Bogu, vse je šlo po sreči in brez kakršnegakoli zapleta. Izvedli smo vse načrtovano in poleg doživljanja utripa življenja naših rojakov v izseljenstvu tudi zelo veliko videli. Morda za ponazoritev obojega, blagoslova na poti in ogledov dežele pove način našega potovanja po Kanadi in Ameriki. Ko smo pristali z letalom na torontskem letališču, smo najeli štiri večje avtomobile in se z njimi odpeljali že po nekaj sto metrih kar na osem oziroma šestnajstpasovnico. Sledilo je okrog štiri tisoč kilometrov vožnje v sledenju štirih avtomobilov po kanadskih in ameriških cestah. Vse smo prevozili brez kakršnegakoli zapleta in nesreče in tudi brez prask na avtomobilih, ki smo jih brez problemov vrnili na letališču, preden smo se vkrcali na letalo.

Ta kratek zapis o izredno

bogatem in lepem času sklepam z iskreno zahvalo Bogu, da je šlo vse po sreči, kakor tudi vsem, ki ste nas spremljali, za nas molili in na nas mislili. Seveda tudi z veliko hvaležnostjo našim sobratom v Torontu in Montrealu ter duhovnikom v Hamiltonu in Clevelandu, vsem njihovim sodelavcem in še posebej vsem našim odprtim rojakom povsod, kjer smo bili. Takšnih srečanj, dogajanj in potovanj si lahko samo še želimo.

Čisto za konec pa še povabilo. Ko sklepamo vincencijansko jubilejno leto, bomo v Celju to še posebej zaznamovali z uprizoritvijo Calderonovega misterija »Veliki oder sveta«, kar se bo zgodilo v petek 22. septembra na celjskem Starem gradu ob 20. uri. Pridružite se nam, da boste življenje naših mladih začutili neposredno iz njihove dejavnosti. Pripeljete se lahko k Sv. Jožefu, od tod bo na grad vozil poseben avtobus. Dobrodošli pa tudi na Vincencijevem dnevu naslednji dan, v soboto 23. septembra z začetkom ob 9.30, ki ga bomo sklenili s koncertom Delavske godbe Trbovlje in solistom v atriju našega Doma ob 16. uri. ■

Malgaši znajo praznovati

Zlatko Novak

Po 48 letih zavzetega dela v misijonih se je v začetku letošnjega leta v Slovenijo vrnila misijonarka s. Terezija Pavlič. Na jugu Madagaskarja je ljudem pomagala v bolezni kot medicinska sestra, jim prinašala tolažbo in dvigala dostojanstvo, obenem pa oznanjala Kristusa in Božje kraljestvo. Ko se ozira pol stoletja nazaj, se veseli napredka, ki so ga bili deležni ljudje na podežlju te misijonske dežele. S. Terezijo smo prosili, da nam za Vincencijevo pot spregovori o svojem misijonskem delu in doživetjih.

Sestra Terezija, od kod izhajate?

Prihajam iz župnije sv. Lenarta v Zabukovju pri Sevnici. V hribovski vasi Pokojni vrh sem bila rojena 16. avgusta 1934 kot zadnja izmed osmih otrok v kmečki družini. Doma smo delali na zemlji, dokler ni prišla vojna in se je marsikaj spremenilo. Nekaj sester se je že poročilo in so odšle od doma. Med vojno so se dogajale težke stvari. Mi smo spadali pod Nemčijo

Misijonarka s. Terezija Pavlič HKL.

in nismo smeli iti nikamor. Naša vas se nahaja ob gozdu, od koder so ponoči prihajali partizani, podnevi pa Nemci ter nas kar naprej nadlegovali. Najprej so leta 1944 ubili očetovega brata. Ko so se maja 1945 Nemci umikali, so dva dni pred osvoboditvijo vzeli našega očeta in soseda, da sta jim morala kazati pot prek Bohorja, kjer je bil velik gozd. Zvečer so ju spustili, da bi se vrnila domov, a na poti ju je nekdo ubil. To so bili najbrž partizani, ki so se zadrževali v tem gozdu. Bila sta zadnji žrtvi vojne v naših krajih.

Kmalu po vojni se je ena

sestra poročila in odšla od doma. Doma smo ostale le še tri: mama, starejša sestra in jaz. Ta sestra se je kasneje poročila in ostala na domu. Jaz sem odšla takrat v samostan, mama pa je bila že bolna in je nekoliko kasneje umrla. Našo kmetijo so nekaj let zatem prodali in tam danes živijo tuji ljudje. Od sorodnikov imam le še nečakinjo z družino.

Kako se spominjate svojega otroštva?

V naši družini smo bili globoko verni. Do cerkve smo imeli dobro uro hoda, kar je bilo za otroke kar daleč. V Zabukovje smo hodili tudi v šolo. Jaz sem začela

S. Terezija je v ambulanti največkrat sama zdravila bolnike, saj zdravnikov niso imeli.

obiskovati nemško šolo in hodila tri leta, po vojni pa sem šolanje nadaljevala v slovenski šoli.

Kje ste prišli v stik z redovnicami?

Moja teta je bila redovnica usmiljenka. Ko so redovnice po vojni razpustili, je ona živela v Ljubljani, kjer je negovala bolno učiteljico na domu. Jaz sem jo šla obiskat in ona mi je pomagala, da sem prišla do sester usmiljenk v Beograd. Od doma sem šla leta 1954. V Beogradu so takrat sestre pričele z noviciatom, v katerem smo bile štiri novinke. Po noviciatu sem obiskovala bolničarsko šolo, hkrati pa že delala na ginekološki kliniki pri novorojenčkih. Tam sem ostala sedem let, potem so me premstili na otroško kliniko in vzporedno z delom obiskovala medicinsko šolo. Dopoldne sem bila v službi, popoldne

v šoli, ob sobotah in nedeljah pa dežurna v bolnišnici. V Beogradu smo bile sestre med ljudmi zelo spoštovane, prav tako tudi med zdravniki v bolnišnici.

Kdaj vas je začelo vleči v misijone?

Na misijone sem mislila že zdavnaj, a sprva za to ni bilo možnosti. Domači župnik nam je dajal v branje razne knjige in tudi revijo Zamorček, ki me je navdušila za misijone. Leta 1968

se mi je pot v misijone odprla. Septembra tega leta sem šla na priprave v Pariz, kjer sem se pol leta učila francoščine. 19. februarja 1969 pa sem skupaj s sestrostrama Marijo Pavlišič in Justino Rojc odpotovala na Madagaskar. Potovale smo z avionom. Ko smo prišle na Madagaskar, smo najprej prespale v glavnem mestu pri neki drugi redovni družbi, saj sestre usmiljenke tam takrat še niso imele postojanke. Spomnim se, da so nas prvo noč komarji tako popikali, da smo bile zjutraj čisto rdeče in smo si rekle: »Kakšen pozdrav smo doživele.« Drugi dan smo šle naprej proti jugu dežele, v Fort-Dauphin, kjer je bila takrat provincialna hiša. Tam smo se skupaj z drugimi novimi misijonarkami učile malgaškega jezika in nadaljevale z učenjem francoščine. Pol

Malgaši zelo radi praznujejo in se tudi vsi udeležujejo praznovanj.

leta kasneje so nas predstojnice razkropile po vsem Madagaskarju. Jaz sem bila najprej poslana v Vangaindrano, kjer sem ostala dve leti. Kot medicinska sestra sem delala v ambulanti skupaj s sestro Francozinjo, kar je bilo zame dobro, da sem napredovala v učenju obeh jezikov.

Farafangane. V Tangainonyju so bili ljudje zelo gostoljubni in so nas, sestre, imeli zelo radi.

Od tam sem bila premeščena v Ambatoabo h gobavim bolnikom, kjer sem ostala šest let. Tam smo imeli v posebnem gobavskem naselju tudi do 136 gobavih bolnikov. Odgo-

način odzivanja. sem Tudi z njimi sem, hvala Bogu, dobro sodelovala.

Kaj pa je bilo tukaj posebnega?

V tem kraju je bilo veliko čarovnikov, ki ljudi zavajajo. Ko so ljudje zboleli, so šli najprej k vraču, in ko so zapravili premoženje, takrat so šele prišli k nam v ambulanto. Po dveh letih sem bila iz mesta Ampasy poslana v Bekily, ki leži še južneje. Tam sem delala z gobavimi bolniki, ki so takrat ostajali že doma, na zdravljenje v hišo z devetimi posteljami pa smo sprejemali bolnike s tuberkulozo. Splošna ambulanta je bila za vse bolnike. Zdravila smo sestre vedno nabavljale v mestu, kolikor smo imele pač denarja in jih hodile same iskat. Bog nam je zmeraj pomagal, da smo dobili nekaj zdravil in nismo obupali.

Ste hodili na obiske tudi po vaseh?

Ob sobotah in nedeljah v ambulanti nismo delali in takrat smo se sestre podale v posamezne vasi. Otroke in odrasle smo poučevale branje in pisanje, katehezo, šivanje in druge praktične veščine. Poučevale smo kar zunaj na prostem in ljudje so radi sodelovali. Za krščansko vero so bili kar do vzetni, vendar so takšnega

Na Madagaskarju je danes že veliko domačih redovnic.

Katere so bile vaše druge misijske postojanke?

Moja druga postojanka je bila v Tangainonyju, kjer sem ostala 11 let. V ambulantah smo sestre opravljale vse delo, saj zdravnikov največkrat nismo imele. Kadar težjih bolnikov nismo mogle pozdraviti, smo jih poslale v bolnišnico v Farafangano. Prevoz z avtomobilom so organizirali domačini sami. Iz Tangainonyja, kjer ni ceste, smo se morali peljati s čolnom po reki, če smo hoteli priti do

vorna sem bila za hišo in pri bolnikih. Danes gobavci že dolgo niso več izolirani od družbe in se zdravijo doma, v ambulanto pridejo le po zdravila. Noben gobav bolnik ne umre zaradi gobavosti, ampak zaradi kakšne druge dodatne bolezni. Iz Ambatoaba sem bila premeščena v Ampasy, kjer sem bila odgovorna pri bolnikih, ki jih je bilo čez 140. Tam je bilo drugo ozračje, saj ljudje po značaju niso povsod enaki in se moraš navaditi na njihov

značaja, da se jim ne mudi vero sprejeti, saj pravijo, da bo še čas. Malgaši imajo na razpolago veliko časa, če ga ni, si ga pa vzamejo. Ker pa je samo oznanilo vere premalo, nastane težava, saj ni dovolj duhovnikov in s tem tistih, ki bi jih v veri spremljali in jim pomagali napredovati. Problem so tudi velike razdalje med kraji, ki jih želi duhovnik ob nedeljah obiskati.

Kako pa je s sodelovanjem vernikov pri bogoslužju?

Na Madagaskarju so bogoslužja zelo živahna in ljudje radi pojejo. Zdi se, da imajo vsi posluš za petje. Njihove pesmi so lahke za učenje, hkrati pa zelo melodične. Malgaši znajo pripraviti praznike. 25. junija, ko je njihov glavni državni praznik, praznujejo nad vse slovesno. Že dva tedna pred praznikom in še dva tedna po njem vsepovsod visijo zastave. Glavnega praznovanja se udeležijo vsi. Pride tudi župan in drugi pomembnejši ljudje. Pripravijo nekakšno parado, ki koraka mimo častnih gostov. Najprej gredo otroci iz vrtca, potem osnovnošolci in nato učenci iz višjih šol in liceja. Sledi nagovor župana in drugih. Potem na odru nastopijo otroci, za njimi pa še odrasli, kar je

V zadnjih desetletjih so se življenjske razmere na Madagaskarju nekoliko izboljšale.

prav lepo videti. Imajo smisel za pripravo praznovanj in tudi med seboj so zelo povezani. Na praznovanju so vsi lepo oblečeni, zato pravim, da takrat ni nobenega reveža.

Vaša zadnja postojanka je bila v Ranomeni?

V Ranomeno sem prišla leta 2002 in tam ostala do januarja 2017, ko sem se zaradi zdravstvenih težav vrnila v Slovenijo. Tam sem delovala sama v ambulanti, saj nisem imela nobene pomočnice. Kraj Ranomena je precej velik in ljudje prihajajo iskat medicinsko pomoč tudi iz zelo oddaljenih vasi. Sicer je v tem kraju tudi državna bolnišnica in porodnišnica, a deluje bolj slabo. Največkrat je brez zdravnika, ker nobeden dolgo ne vzdrži v teh revnih krajih. V bolnišnici je potrebno tudi več plačati kot pri nas, zato bolniki

raje pridejo na zdravljenje k nam v ambulanto. Pri nas je predviden majhen prispevek, če lahko kaj dajo. Če nimajo nič, jih zdravimo brez prispevka.

Je na Madagaskarju že veliko domačih redovnic?

Ko sem jaz prišla v to misijonsko deželo, je bilo domačih sester zelo malo. Danes je tam sester usmiljenk 249 in to skoraj same domačinke, tuja misijonarka je še komaj kakšna. Ljudje sestre še zelo spoštujejo.

Ali so se življenjske razmere na Madagaskarju v 48 letih vašega delovanja spremenile na boljše ali na slabše?

Nekaj se je spremenilo na boljše, nekaj na slabše. Ceste so danes boljše, čeprav za pot dolgo 42 km, kot je iz Farafangane do Ranomene, še zmeraj potrebuješ 4 ure vožnje. Na cestah je veliko taxi brusov – javnih

prevoznih sredstev, zato se lažje kam pride. Čeprav ljudje še zmeraj živijo zelo skromno, imajo vendarle nekaj več dobrin kot nekoč, na primer: dežnike, sandale na nogah, odeje za nočni

gre otrok v šolo ali ne, danes pa si želijo, da bi se njihovi otroci šolali.

Se spominjate kakšnega posebnega dogodka iz misijonskega življenja?

V krajih, kjer sem delo-

sem srečala pri svojem delu in to me je zmeraj močno nagovorilo. Ljudje so k nam v ambulanto pogosto prihajali tudi po tolažbo, zato je pomembno, da jim znaš prisluhnti.

Danes staršem ni več vseeno, zato si želijo šolanja svojih otrok.

počitek. Počasi se spreminja tudi tradicionalna miselnost. V družini so žene prej morale skrbeti za vse, danes pa oče že tudi sam prinese bolnega otroka k zdravniku, na kar nekoč niti pomislil ni. Zdaj imajo žene že več besede, tudi odločajo lahko. K temu smo nekaj pripomogle tudi sestre, ki žene poučujemo in opogumljamo. V zadnjih desetletjih se je precej izboljšalo stanje tudi na področju pismenosti. Včasih je bilo staršem vseeno, ali

vala, so občasno razgrajali roparji, ki so tudi pobijali ljudi. Nek član takšne tolpe je med napadom domače vasi lastnemu očetu presekal glavo. Hudo ranjenega očeta so prinesli v našo ambulanto. Mi smo ga poslali v bolnišnico v Vangaindrano, kjer se je dobro pozdravil. Ko se je kasneje vrnil k nam v ambulanto, smo ga vprašali, če bo sinu odpustil. Odgovoril je, da mu je že vse odpustil in ne goji nobene zamere. Veliko takšnih primerov odpuščanja

Ali se je bilo ob vrnitvi težko spet vživeti v slovensko okolje?

Kar precej, saj je danes tudi tukaj vse drugače. Veliko se je spremenilo, tudi v redovni skupnosti. V misijonih je vse preprosto, tukaj pa učeno. No, zdaj sem se že navadila in sem hvaležna, da so me sprejeli. V misijonih bi zdaj težko živela zaradi bolezni, saj si tam dobrodošel, dokler si zdrav in lahko delaš. ■

Mučenci od včeraj in danes

Franc Letonja CM

Prvi dan februarja smo se spominjali dveh mučenk: Marije Ane Vaillot in Odile Baumgarten. Obe sta bili sestri usmiljenki. Delali sta v bolnišnici sv. Janeza v mestu Angers v Franciji. Umrli sta mučeniške smrti med francosko revolucijo 1. februarja 1794.

Imamo ju lahko za dvojni mučenki. Prvič, dela krščanske ljubezni do vsakega sta izpolnjevali na zgleden način. Svoje življenje sta posvetili bolnim in ubogim. Sv. Vincencij Pavelski je rekel, da tisti, ki se posvetijo pomagati ubogim učinkovito, so »mučenci dobrote«.

Pozabili sta nase, da bi služili Bogu in bližnjemu v potrebi. Njuno delo je zgled dobrote za usmiljenke in člane vincencijanske družine po vsem svetu. Dejansko sta se predali z dušo in telesom poslanstvu, da bi sledili vincencijanski karizmi.

Drugič sta mučenki zato, ker sta prelili svojo kri med francosko revolucijo. Zavedali sta se, da je s predano-stjo Bogu v osebah ubogih

darovanje brezpogojno.

Izraz »mučenec« izhaja iz grščine. Izvirni in splošni pomen besede je: dokaz ali pričevanje. Od drugega in tretjega stoletja dalje se ta izraz uporablja za označitev osebe, ki pričuje za Jezusa Kristusa in njegov nauk z darovanjem svojega življenja. Pričevanje je svojstveno krščanski veri in pomeni: pričevati konkretno z istovetenjem z osebo Jezusa Kristusa.

Mučeništvo postane znamenje Božjega kraljestva. Je v doslednosti blagrov. Vsebina je veselje, ki ima upanje kot bistveno razsežnost, ker je udeleženo napetosti med »še sedaj« in med »še ne«, ki je lastno Božjemu kraljestvu. Verujemo, da je veselje kristjana utemeljeno v obljubi. Ta obljuba pa je v uresničenju poslanstva, ki prekinja nered, povzročen s krivico, in tako gradi bolj pravičen in nov socialni red. Kristjani morajo biti prvaki v upiranju zatiralnim silam, ki ogrožajo dostojanstvo in življenje ljudi.

Skozi zgodovino do danes je precejšnje število

ljudi, ki ne pripadajo Cerкви, umrlo v podobnih okoliščinah mučencev zaradi svojega prepričanja. To so ljudje, ki so darovali - ali darujejo tudi danes - svoje življenje za obrambo človekovih pravic, svobode in dostojanstva. To so ljudje, ki branijo podobne vrednote kot kristjani in si prizadevajo za dostojanstvo človeka. ■

Pripravil Zlatko Novak

Znani književnik in pesnik je priporočil nekega mladega novinarja za sodelavca pri podeželskem časopisu, katerega direktor je bil njegov znanec. Takole je zapisal v priporočilnem pismu:

»Priporočam ti tega mladeniča; ni dosti vreden, za tvoj časopis pa bo imeniten.«

Pepca reče zavistno prijateljici Štefki:

»Ohoho, kako si lepo shujšala! Kakšna nova dieta?«

Štefka: »Kje pa? Le krompir, korenje in fižol.«

»A res? Pa si vse to kuhala ali pekla?«

»Okopavala.«

Slavni slikar se je peljal s taksijem. Po vožnji je dal šoferju napitnino, rekoč: »Vzemite tole, pa ga popijte kozarček na moje zdravje!«

Šofer je vzel denar, premeril slikarja od nog do glave in odvrnil: Gospod, hudo bolni se mi zdite, zato ne vem, ali bo en sam kozarček dovolj za vaše zdravje.«

Pogovor o nespečnosti in zdravlilu proti njej:

»Poznal sem človeka, ki je strašansko trpel zaradi nespečnosti. Poskusil je vsa mogoča sredstva, a zaman. Naposled so zdravniki odkrili način, ki je čudovito pomagal. Preoblekli so ga v nočnega čuvaja in ga posadili v vratarsko ložo na delovno mesto. Čez deset minut je mož spal kot ubit.«

France je bil zelo naglušen, zato mu je zdravnik predlagal uporabo slušnih aparatov. France se je odločil zanje in jih začel uporabljati. Slušni aparati so mu pomagali in spet je odlično slišal. Čez čas je imel zdravniško kontrolo in zdravnik ga je vprašal: »Gotovo so vaši domači srečni, ker spet slišite?«

France odgovori: »Ah, nisem jim niti povedal, da spet slišim. Samo sedim, poslušam in že tretjič sem spremenil oporoko.«

To jutro sem sedel na klopci poleg brezdomca in ga vprašal, kako je

tako končal. Odgovoril mi je: »Še prejšnji teden sem imel vse. Kuharja, ki mi je kuhal, mojo sobo so čistili, oblačila prali in likali, imel sem streho nad sabo, TV, internet, lahko sem šel v telovadnico, knjižnico, lahko sem se šolal.«

Vprašal sem ga, kaj se mu je zgodilo. Droge, alkohol, ločitev?

»Nič od tega. Odpustili so me iz zapora.«

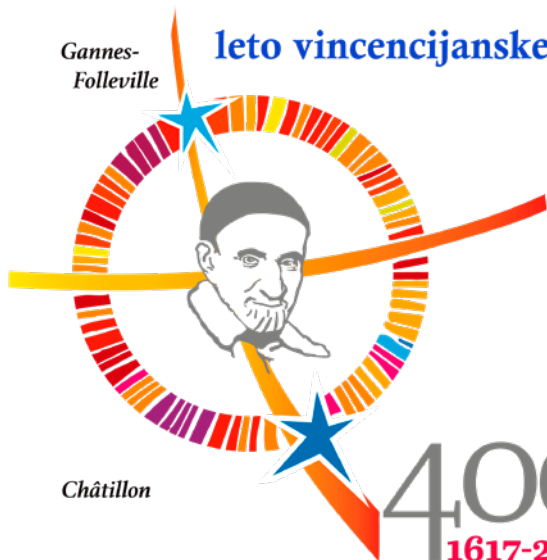
Bolnik pride k zdravniku. Ta ga preiskuje do onemoglosti, na koncu pa reče: »Ne morem in ne morem odkriti kaj vam je, ampak mislim, da je kriva pijača.«

Pacient odgovori: »Nič hudega, bom pa prišel, ko boste trezni.«

Gannes-
Folleville

leto vincencijanske karizme

Châtillon

400^{let}
1617-2017